

ДОРОТИ БРЕНЪР-ФРАНСИС СЪДБОВНИЯТ МЕДАЛЪОН

Превод от немски: Мария Нейкова, 1992

chitanka.info

Събудих се от собствения си вик. Потърсих пипнешком медальона. Слава Богу, все още беше тук. Той не го беше взел.

Съзнанието ми бавно се връщаше към действителността след мъчителния кошмар.

— Марго, Марго! Събуди се! — Джулия се втурна в стаята ми.

— Всичко е наред. Будна съм. Съжалявам, че пак те разтревожих.

— Марго, това повече не може да продължава. Заради теб някой ден напълно ще откача. Пак същият кошмар ли беше?

— Да. Високият мъж с черните вежди стоеше до леглото ми. — Сега, като се сетих за него, ми стана още по-страшно. — Погледът му ме пронизваше така, че се сковах от страх. Тогава той протегна костеливата си ръка и каза: „Дай ми го!“ Посегна към медальона... и после се събудих от собствения си вик.

— Ще направя по една чаша хубав чай. Това ще успокои нервите ти.

Милата Джулия! Тя беше като едно от онези старомодни копчета за бельо: обикновена, стабилна и практична. Нямахме ситуация, с която не можеше мигновено да се справи. Много обичах тази далечна братовчедка на баща ми.

Облякох пеньоара си и закрачих из стаята. Сега, след като ужасът от кошмара беше преминал, си спомних една тема за съчинение от ученическите години: „Всеки човек носи отговорност за бъдещето си.“ Тази мисъл не ми даваше покой.

Дали някога щях да успея да стана писателка? Досега се оставях на влиянието на всевъзможни течения, без да знам накъде ще ме отнесат.

— Ето, изпий това! — Джулия ми подаде чая и ме накара да седна в едно кресло. — Чаят ще те успокои.

Изведнъж по бузите ми потекоха сълзи.

— Но, мила, кошмарът вече отмина! Просто го забрави!

— Не плача за това. Мислех си за моите родители. Защо трябваше да умрат толкова рано и да ме оставят сама?

Джулия въздъхна:

— Животът невинаги е лесен, дете, но трябва да го приемаме такъв, какъвто е, и да се справяме с него.

Станах, за да придам тежест на това, което исках да кажа.

— Джулия, всеки е отговорен за бъдещето си! Повече няма да позволя да ме наставляват и ще се опитам сама да уредя живота си. Като начало ще замина за имението Мъртън.

— Но, детето ми, нали знаеш, че там не искат и да чуят за теб.

— Трябва да отида при дядо си! Обещах това на мама. Вероятно и кошмарите ще престанат, ако най-сетне изпълня обещанието си. Виж, вече си купих рокля за пътуването.

Извадих роклята от пакета и я сложих пред себе си. Очите на Джулия засияха.

— О, Марго, великолепна е! Като че ли е правена специално за теб. Ти си толкова стройна и висока, че можеш да носиш широки поли, без да изглеждаш тромава, а цветът подчертава сините ти очи. Блестят като сапфири...

В огледалото виждах само едно невзрачно момиче с хубава рокля. За да не забележи човек орловия ми нос и острата брадичка, трябваше да ме гледа само с очите на любещата Джулия.

Но роклята не можа да отклони задълго Джулия от темата.

— Бъди разумна! — каза тя. — Никой не може да иска от теб да удържиш обещанието, което си дала на майка си на смъртния ѝ одър. Не се самонаказвай, като се опитваш да правиш невъзможното.

— Ако не го направя, някой ден ще полудея. Вече изгубих службата си, защото не мога да се съсредоточа върху работата. Мистър Райст каза, че ще ме назначи отново, като се подобри здравословното ми състояние.

— Тогава върви при лекаря си, но не заминавай за Корнуол.

Джулия изгаси лампата и излезе от стаята ми.

„Корнуол“ — шепнех си екзотичната дума. Ще замина за Корнуол. Нищо и никой не може да ми попречи да направя това!

Потърсих писмото, което леля Катрин ми бе пратила. И въпреки че вече го знаех наизуст, прочетох го още веднъж на светлината на малката нощна лампа.

*Имението Мъртън
Бодреви вилидж
Корнуол, Англия, 1 март
Мис Марго Ландън*

126 Брайтън Роуд
Плейнвю, Ню Йорк
Скъпа мис Ландън,

Получихме писмото ви. За съжаление, трябва да ви съобщя, че сър Хенри Мъртън е много болен. Моля ви винаги да имате това предвид. Когато Уанда, вашата майка, го напусна преди много години, той я лиши от наследство. При сегашното му състояние едно ваше посещение само би влошило здравето му.

Моля, не се излагайте безполезно на опасност, като предприемете това пътуване, и не си правете труда да пишете други писма.

Катрин Мъртън Ноел

— Марго!

Гласът на Джулия ме стресна и аз изпуснах писмото.

— Така си и помислих. Ти отново си извадила това писмо.

— Джулия, тези Мъртън... какво знаеш за тях?

— Немного — Джулия сви рамене. — Доколкото си спомням, сър Хенри е историк. Семейството сигурно е много богато.

— Майка ми говорила ли е някога за сестра си? Нямам предвид Катрин, а по-малката сестра.

Джулия не отговори веднага. Размисляше.

— Да, но не мога да си спомня името ѝ. А освен това имаше и един осиновен брат.

Тя придърпа одеялото до брадичката ми, още веднъж ми пожела лека нощ и ме остави сама.

Нямаше да позволя да ме отклонят от намерението ми, това вече беше ясно! Какво ме интересуваше Катрин. Желанието на майка ми беше по-важно за мен.

Нямаше какво да губя.

Може би дори щеше да ми се отдаде възможност да взема интервю от известната писателка Катрин Мъртън, която никога досега не бе допускала близо до себе си нито един журналист. Щях да направя силно впечатление на предишния си шеф, ако се върна с подобно нещо.

Докоснах медальона, който винаги носех на шията си от деня на мамината смърт, и като че ли чух нейния глас:

— Марго, занеси този медальон на баща ми в имението Мъртън. Не го отваряй и му го дай само лично. Сложи го в ръката му.

— Да, мамо — казах аз високо, така, както го бях изрекла тогава в болницата. — Да, мамо, ще отида...

— Като не мога да ти попреча да заминеш за Корнуол, дай поне да ти помогна при подготовката на пътуването — реши Джулия и започна да съставя списък.

— Никога не бих могла да се оправя без твоята помощ! Има страшно много неща за уреждане. Какво щях да правя без теб, Джулия!

— Паспорт, резервация на място, билет за самолета — четеше Джулия. — Да се купят и опаковат дрехи...

Не можех да дойда на себе си, докато на първи април Джулия не ме заведе на летището.

Когато видях чакащия „Джет“, който трябваше да ме отнесе в Англия, смелостта ме напусна.

— Дали наистина трябва да заминавам, Джулия? — попитах аз разколебана.

— Сега е прекалено късно за безполезни въпроси — отговори Джулия и ме избута назад. — Обещай, че като пристигнеш, веднага ще ми пишеш, чуваш ли? Нито минута по-късно.

— Разбира се, Джулия! Благодаря ти за всичко, което направи за мен.

Нямаше повече време за приказки, прегърнах Джулия и бързо изтичах, защото бяха повикали за последен път пътниците за полета.

Минута по-късно двигателите забучаха. Целият самолет се разтърси и пое по пистата, а след това се откъсна от нея и полетя.

Нямаше връщане назад.

След бързането и напрежението през последните дни умората ме обзе изведнъж. Облегнах се удобно в седалката си и прекарах по-голямата част от полета в сън или полудрямка.

Приземихме се по разписание. След като бяха уредени митническите формалности, един служител от летището повика такси и даде указания на шофьора да ме отведе до спирката на автобусите, обслужващи летището.

Шофьорът на таксито седна зад кормилото като шофьор на някое кралско величие, който кара принцеса на бал.

— Не се вълнувайте, госпожо — посъветва ме той невъзмутимо, тъй като аз се стряхах при всяка идваща насреща кола. — Бързо ще свикнете с движението.

— Мислите ли? Знаех, че в Англия карат от лявата страна, но между теоретичните знания и практиката има огромна разлика.

Шофьорът мълчеше замислен.

— Закарайте ме, ако обичате, до автобуса за „Бодрев вилидж“ — помолих аз.

— Дотам не ходи нито един от автобусите на летището — гласеше лаконичният отговор.

Какво да правя сега? Някъде далеч се чу звън на камбани. Веднага реших, че това сигурно е часовникът от сградата на Английския парламент, защото много бях чувала за него, и се заслушах благоговейно.

Когато камбаните замлъкнаха, шофьорът каза:

— Струва ми се, че ще е по-добре да ви откарам до спирката на автобуса за Корнуол, мис. — Той обърна таксито и пое в съвсем друга посока.

Камък ми падна от сърцето и сърдечно благодарих на любезния човек, който скоро ме закара до големия двуетажен автобус. Той прехвърли багажа ми и ми помогна да се кача.

Придружителят ми с неодобрение установи, че автобусът ще бъде каран от жена:

— Е, да... равноправие... — промърмори мъжът. — Но не се страхувайте, мис, тя ще се справи.

След това утешително уверение той ми благодари с усмивка за бакшиша, докосна с ръка шапката си и тръгна.

Грациозната руса шофьорка управляваше огромния автобус, като че ли караше спортна кола. След като напуснахме Лондон, се помъкнахме от село на село. Качвах се и слизах домакини, занаятчии

пътуваха от едно работно място към друго, деца се боричкаха шумно и весело, докато автобусът ги откарваше от училище към къщи.

Навън край нас пробягваше живописен пейзаж. Зелени храсти набраздяваха още по-зелени поля. Цяла Англия изглеждаше като разделена на смарагдовозелени четириъгълници.

Подремнах малко, събудих се, после пак продължих да дремя.

— Корнуол — извика накрая шофьорката. — Веднага след това идва „Бодреви вилидж“.

— Така си и помислих — казах аз и се изправих на седалката си, за да мога по-добре да разговарям с нея. — Този пейзаж тук е съвсем друг — не е така прелестен като предишния.

— Да, Корнуол е насечена местност — потвърди тя.

Бях единственият пътник, който слезе в „Бодреви вилидж“.

— Моля ви, бихте ли могли да ми кажете къде да намеря някого, който да съобщи за мен в имението Мъртън? — попитах аз шофьорката.

— Ще ви помогна — каза младата жена, слезе, взе плика, който ѝ подадох, и се приближи до една група мъже, мотаещи се край спирката. Тя размени няколко думи с тях и накрая един тъмнокос мъж взе писмото ми и се приближи до мен.

— Очакват ли ви в Мъртън? — попита той.

Избягнах въпроса му и казах:

— Моля ви, предайте писмото лично на сър Хенри Мъртън. На никого друго. Ако не е възможно, върнете ми го обратно.

Дадох на мъжа банкнота, която той с усмивка прибра. После се качи в стара, разкапана кола и потегли.

Седнах на една разклатена пейка близо до спирката. Беше късно следобед и откъм морето бавно започна да се промъква мъгла.

Край мен минаваха хора и крадешком ме наблюдаваха с крайчеца на окото си. Рибари, домакини, деца с кучета и котки. Любопитните им погледи ме караха да се чувствам неудобно.

Въздъгнах с облекчение, когато след известно време пред мен спря един „Остин“ и от него слезе хубав, млад мъж. Беше среден на ръст, облечен в тъмен костюм от туид с кожени парчета на лактите, обут в тежки гумени ботуши.

Приближи се към мен с твърда стъпка. Голямата му чувствена уста не се усмихваше, а очите му гледаха толкова мрачно, че реших да

съм предпазлива с него.

— Марго Ландън?

Щом изрече името ми, той изведнъж стана бял като тебешир. Можех да преброя всяка отделна луничка по лицето му, защото те се открояваха върху бялата му кожа като трици, плуващи в млечна супа.

— Да, аз съм Марго Ландън. — Подадох му ръка.

— А аз — Дан Тейлдън, зет на сър Хенри, тоест твой чичо. — Той пое ръката ми, стисна я, сякаш искаше да я размаже, и изведнъж я пусна, като че ли го беше опарила.

— Пристигането ти е много неочаквано — каза той.

— Учудвам се, защото аз писах на сър Хенри, че ще дойда.

Очите на Дан се разшириха от искрено учудване. Той смени темата:

— Хайде сега бързо да качим багажа ти в колата, а след това ще отидем в някой ресторант, за да хапнем нещо. Сигурно си примаяла от глад.

— Не чак толкова. Но стомахът ми би могъл да понесе някоя и друга хапка.

Последвах го към колата му. Сигурно щеше да е по-лесно да се напъхат няколко слона в кутия от рибна консерва, отколкото да се поберат куфарите ми в малката таратайка, но накрая се справихме и потеглихме.

След задухата в автобуса ароматният морски въздух беше облекчително освежаващ, а шумът на вълните успокояваше нервите ми.

— Колко е хубаво тук! — възкликнах аз, щом след известно време Дан спря и ме поведе по стар паваж към входа на близкия ресторант. — Рибари, плетящи мрежите си, лодки със спуснати котви — всичко е толкова живописно!

— Ако изгледът ти харесва, добре го запомни, защото скоро ще бъде погълнат от вечерната мъгла.

Дан говореше тихо, но въпреки това гласът му звучеше плътно и мъжествено.

Влязохме в старата паянтова къща, която почти не се отличаваше от сградите в съседство. Над вратата висеше изкусно изрисувана табела с надпис „Пиратска пещера“.

— Тук допускат ли се въобще жени? Прочетох...

— Естествено. Не се притеснявай.

Свещи и слаби електрически крушки потапяха тясното продълговато помещение в мека светлина. Миризмата на горящ восък се смесваше с апетитните аромати от кухнята.

Щом влязохме, всички разговори замряха. Останалите гости на заведението ни гледаха втренчено. Седнахме на една от селските маси близо до вратата и след като Дан махна с ръка на седящите около камината мъже, сякаш ни приеха като свои. Пак започнаха да разговарят помежду си, пиеха бирата или уискито си и повече не се интересуваха от нас.

— Два чая и два сандвича с риба — поръча Дан на приближилата се до масата келнерка.

Наблюдавах Дан. Той беше толкова безсрамно хубав, че все по-ясно си давах сметка за своята невзрачност. Междувременно лицето му беше придобило нормалния си цвят, а от самия него се разнасяше мирис на кожа.

Поговорихме малко, а след като келнерката донесе сандвичите ни, пристъпих към същността на нещата:

— Разкажи ми нещо за Мъртън Манър. Майка ми малко ми е разказвала за родното си място. Щом си зет на сър Хенри, значи си женен за някоя от лелите ми.

— Да, за Анжела. Тя почина преди пет години.

— О, не знаех за това. — Хапката заседна в гърлото ми и трябваше да пийна чай, за да я преглътна.

— И аз не знаех нищо за майка ти, докато един адвокат не съобщи за смъртта ѝ.

Дразнеше ме това, че Дан непрекъснато поглеждаше назад през рамо, докато накрая разбрах, че го прави по навик.

Проследих погледа му и огледах седящите зад него посетители, а възцарилото се между нас мълчание заплашваше да стане неловко.

— Кажи ми нещо за сър Хенри — помолих го аз. — Какъв човек е той?

Дан отпи глътка чай.

— Той е необикновена личност. Преди беше жилав като корен на хикъри, но сега старостта му създава големи неприятности. Висок е — почти метър и осемдесет. Косата му вече е сребристобяла, но веждите му все още са смолисточерни и затова малко прилича на мъдър бухал.

Той е историк и писател и продължава да работи всеки ден, въпреки че е минал седемдесетте.

Тръпки ме побиха, като си спомних за човека от кошмарите ми. Дали нямах шесто чувство? Моят дядо ли се беше появил в съня ми? Бързо отхвърлих тази мисъл.

— А ти? Постоянно ли живееш в имението?

— Да. Секретар съм на леля ти Катрин. Сигурно си чула вече за известната си леля. Работя за нея, а същевременно отговарям за управлението на имота.

Бях смаяна.

— Но ти изобщо нямаш вид на секретар.

— А как изглеждат секретарите?

Почувствах, че се изчервявам. Не знаех как точно да отговоря на този въпрос.

— Питаш се: „Как е възможно да се задоволявам с това да пиша нечий писма? Нямам ли поне малко честолюбие?“

— Професията ти не ме засяга. Извинявай за любопитството. Всъщност намирам, че всяка професия, свързана с литературата, е интересна.

Отначало не исках да приема, но накрая трябваше да призная, че Дан излъчваше мъжественост, някаква първична привлекателност, на която смятах, че не може да се устои.

— Искаш ли да хапнеш още нещо? — Дан хвърли поглед към празната ми чиния.

— Не, благодаря. Нямам търпение да видя Мъртън Манър.

— Защо дойде тук? — Очите на Дан бяха с цвят на светъл кехлибар. Той ме гледаше като хваната в клопка лисица — отчаян и разярен.

— Искам да се запозная с дядо си. — Изведнъж ме обзе чувството, че медальонът пари върху кожата на шията ми.

Тръгнахме към колата на Дан. Той отвори първо на мен, а после седна зад кормилото и запали двигателя.

— Мъглата ще се сгъсти — отбеляза Дан.

Движихме се през някакво село, чиито къщи бяха опасани с огради, а градините цъфтяха с пищни багри. Всяка къща имаше име и за мое удоволствие видях табели с надписи като „Крайт на дъгата“ или „Нашият рай“, или „Почивката на пътника“.

— Какви странни имена! — казах аз, усмихвайки се.

Дан сбърчи чело и настъпи педала на газта. Сега се намирахме на някакъв каменист път, който се виеше между стръмните скали. Освен два заека, които се гонеха в мочурището, не срещнахме никакво друго живо същество.

Тъй като Дан мълчеше, реших да направя и аз същото и да се откажа от по-нататъшни опити за разговор.

Горе на възвишението мъглата се кълбеше като гъста, мръсна сметана.

Отказах се от обета си за мълчание:

— Как, за Бога, въобще виждаш къде е пътят? Той е съвсем тесен и...

— Има някои знаци, по които човек може да се ориентира. — Той кимна надясно, където в пелената от мъгла се виждаше една черна колона.

— Какво е това?

— Развалини от медна мина. Разрушила се е, след като са престанали да добиват от нея мед. По-рано тук е имало много рудници. И до днес земята е надупчена като швейцарско сирене.

Явно Дан предпочиташе да говори повече за околността, отколкото за семейство Мъртън.

— Била ли е собственост на Мъртън?

— Не, на предшествениците — семейство Ларинт. Онази къща горе е тяхна. В мъглата едва се вижда. Сега хората работят за сър Хенри.

В този момент „Остин“ започна силно да буксува, завъртя се веднъж около себе си, дясната задна гума се подхлъзна и попадна в една дупка, а колата заседна със задавен двигател.

— Гума ли се спуска? — попитах аз, отворих вратата и исках да погледна.

— Затвори вратата и стой в колата! Изглежда, съм излязъл от пътя. Заседнали сме в някоя от проклетите дупки на тресавището! — ругаеше Дан.

Той включи двигателя, то резултатът беше само по-дълбоко загъване на гумата в калта.

Мислех за писмото на леля Катрин, в което тя говореше за опасност. Дали Дан нарочно беше отклонил колата в тресавището, за

да ме изплаши?

Побиха ме студени тръпки.

— Тук има стотици такива дупки. Няма да можем да излезем, без някой да ни извади. Трябва ни помощ — констатира Дан.

Исках да сляза.

— Недей! Ще доведа някого и ще гледам да се върна възможно най-бързо. Ти ще чакаш тук. Достатъчно ясно ли се изразих? В никакъв случай не напускай колата!

— Щом смяташ... — промърморих аз, но все пак си мислех, че при никакви обстоятелства не бих искала да остана тук в тази ужасна мъгла. Но какво можех да направя? Защо не послушах Джулия и не си останах вкъщи?

Дан се отдалечи с джобното си фенерче. Слабата светлина скоро изчезна в мъглата. Беше ми тягостно, но наистина не се страхувах, докато отдалеч над тресавището не се разнесе ужасен вой.

Баскервилското куче ли беше това?

Заклучих вратата на колата отвътре и се свих на кълбо в седалката.

Воят не преставаше. Влажната мъгла ставаше все по-гъста, а студът ме пронизваше до костите.

В светещия циферблат на часовника си видях, че междуременно е станало девет часът.

Един час по-късно не издържах повече.

Може би Дан наистина не е искал да ме изплаши, но нещо му се беше случило. Колкото повече мислех, толкова по-вероятно ми се струваше да е станало нещо неочаквано.

Излязох от колата. Накъде да тръгна? Спомних си за къщата, покрай която бяхме минали. Предпазливо местех краката си един след друг и се опитвах да намеря здрава почва. Трябваше да стигна до нея.

Сега воят се чуваше по-отдалеч. Значи кучето не представляваше непосредствена опасност.

— Дан! Дан! — виках аз през кратки интервали колкото можех по-високо.

Никакъв отговор.

Имах чувството, че се боря с паяжини. Непрекъснато се опитвах да отстраня от лицето си тези воали, като същевременно напредвах крачка по крачка.

Изведнъж хиляди нокти се впиха в краката ми.

— Иии... — изкрещях аз ужасена, изпаднала в панически страх, докато здравият човешки разум не ми подсказа, че просто бях стъпила в някакъв трънак.

Няколко мига по-късно попаднах в една дупка на блатото, опитвайки се да заобиколя бодливия храст. Извадих крака си от калта, но обувката ми остана вътре. Рових с две ръце във влажната и студена почва, докато успях да я извадя. От миризмата на разлагащите се растения стомахът ми се преобърна.

— Дан! Дан! — продължавах да вървя напред, като мислех, че повече няма да мога да помръдна краката си, защото междуременно по обувките ми беше полепнала кал с килограми.

Изведнъж мъглата се разкъса. На по-малко от десет метра от мен видях заможна селска къща.

— Хей! Хей! — удрях аз с юмруци по вратата. Чувствах се на сигурно място. Тук в градината едва ли имаше мочурливи дупки.

Вътре в къщата изляя куче и веднага след това една дребна, съсухрена старица отвори вратата.

Като ме видя, тя вдигна ръце пред лицето си, сякаш искаше да се предпази, и изпъшка:

— Призрак! Господи, това е призрак!

След това припадна.

— Ема! Ема! — Един закръглен, плешив мъж ѝ се притече на помощ.

— Моля, извинете, сър! — Изчервих се, защото на светлината, която идваше от къщата, видях каква ужасна гледка представлявах. Краката ми бяха издрани от тръните, а от главата до петите бях омазана с кал.

— Коя сте вие? — попита в този момент силен глас и един млад мъж ме покани да вляза.

— Аз съм Марго Ландън и съм гостенка на сър Хенри Мъртън.

Междувременно възрастният мъж беше занесъл жена си в стаята и я бе сложил на кушетката. Изглежда, започваше да се съвзема.

Сега той придърпа едно кресло до камината и каза:

— Елате! Добре дошли в нашата къща. Ние сме Ларинт.

— Да, но ще ви изцапам пода...

Младият мъж се засмя и каза:

— Хората, които живеят в тресавището, са свикнали на малко кал. Аз съм Чарлз Ларинт. Дайте ми обувките си. Ще ги поизчистя от мръсотията.

Приех любезната му покана и последвах възрастния мъж към стола до камината.

— Значи сте позната на сър Хенри? — попита мистър Ларинт. — Старецът много рядко посреща гости. Вие сигурно сте нещо особено.

— Призрак! Тя е призрак! — Мисис Ларинт беше приближила към нас до камината. Тя изобщо не се опитваше да прикрива враждебността си.

— Хайде, хайде, Ема. — Мистър Ларинт строго погледна жена си. — Съгласен съм, че има някаква прилика. Но това дете е много помладо. Защо не ни направиш по един хубав чай? Не виждаш ли как трепери момичето?

После той се обърна към мен:

— Как се озовахте в тресавището в нощ като тази?

— Дан Тейлдън ме посрещна в селото. По пътя едно от колелата на колата му затъна в мочурлива дупка и той тръгна да търси помощ. И понеже не се върна, реших да го потърся.

— Тук не е идвал — промърмори мис Ларинт.

— Бихте ли могли да телефонирате в имението и да попитате дали е стигнал здрав и читав там?

— Нямаме телефон — поклати глава мистър Ларинт. — Но Чарлз би могъл да оседлае Блейз и да иде дотам. Така ще е най-добре.

— Но аз не бих могла да искам подобно нещо от вас — не и в такава нощ!

— Мис Ландън, тук всяка нощ е като тази — усмихна се мистър Ларинт. — Блейз ще намери пътя дори и без да гледа. Конете са помумни от колите.

В този момент Чарлз се върна с почистените ми обувки. Аз му благодарих, изчервявайки се, преди отново да ги обуя.

— Ще оседлая Блейз и ще се опитам бързо да се върна.

Когато Чарлз излизаше от къщата, през вратата духна студен вятър.

— Пийнете още глътка чай, мис. — Мисис Ларинт прескочи лежащото пред камината куче.

— Много ви благодаря, мисис Ларинт. Чаят е чудесен.

Чак сега забелязах каква нужда имах да изпия нещо топло.

След като обърнах чашата така, че да не нараня устните си в отчупения ръб, отпих голяма глътка.

— Коя сте вие всъщност? — пожела да узнае мисис Ларинт.

— Марго Ландън, внучката на сър Хенри.

— Дъщерята на Уанда! — Мисис Ларинт радостно плесна с ръце. — И майка ви ли е тук? От много години не съм я виждала!

— Майка ми почина. — Казах това възможно най-спокойно. Защо Ларинт не знаеха нищо за това?

— Тъжна е вестта, която ни носите. — Мистър Ларинт още повече приближи към огъня обутите си в топли пантофи крака. — Сър Хенри не ни е казал нищо за това. И сега сте дошли, за да останете при него ли?

— Не. Просто искам да го посетя.

Мистър Ларинт поглади плешивата си глава със загрубялата си ръка.

— Много приличате на Анжела.

— Леля Анжела — повторих аз думите му. — Жената на Дан. Тя сигурно е била по-малката сестра на майка ми.

Чаят ми едва не се разля, тъй като осъзнах, че Дан беше пребледнял заради голямата ми прилика с мъртвата му жена и че затова мисис Ларинт ме беше помислила за призрак.

— Кучето, чийто вой сте чули в тресавището, е Мълдун, ирландското куче на Анжела. — Мистър Ларинт въздъхна. — Вече пет години тъгува то за своята господарка. Не може да я забрави. И нищо чудно... кой би могъл да забрави такава красавица!

Мистър Ларинт тъжно поклати глава.

— Светът помръкна след смъртта на Анжела. Тя беше толкова жизнерадостна. Така яздеше жребеца си, сякаш дяволът я гонеше. Колко пъти е идвала при нас със зачервени бузи след езда в необуздан галоп и ни е донасяла пакет с лакомства.

— С усмивката и чара си Анжела разпръскваше слънчева светлина около себе си — добави мисис Ларинт замислено. — Е, имаше и хора, които я критикуваха, а след смъртта ѝ някои вестници писаха лоши неща за нея. Но към нас тя винаги е била мила и добра. Ние не обърнахме внимание на тези слухове. Повечето от тях бяха злонамерени. Твърдяха, че Анжела се била самоубила. Но тя не го е

направила. Смъртта ѝ беше нещастен случай — злополука. Иначе ние никога не говорим за това.

— Мисля, че Анжела беше любимата дъщеря на сър Мъртън. След смъртта ѝ той вече не е същият... не е със съвсем ясен разсъдък.

— Аз се възхищавам от леля Катрин, писателката — казах, за да сменя темата.

— Тогава идвате тъкмо навреме за партито — прояви мисис Ларинт усърден интерес към думите ми. — Всяка година Катрин урежда голям празник с музика и танци. Стотици гости идват от цяла Англия. Ние с мъжа ми винаги помагаме при подготовката.

— Ас какво се занимавате иначе, мистър Ларинт?

— Чарлз и аз обработваме мочурището за сър Хенри. Цялата земя наоколо е негова собственост. Отглеждаме овце и сеем по малко царевица и ечемик. Не е нищо особено, но живеем добре.

Преди да успея да кажа нещо по този повод, вратата се отвори и в стаята се втурна Чарлз, следван от един непознат.

— Марго Ландън, разрешете да ви запозная с чичо ви Гайлфорд Пийз!

Всички станаха и докато се разменяха обичайните любезности, имах възможност по-отблизо да разгледам мъжа, за когото реших, че е осиновеният син на сър Хенри.

Гайлфорд беше висок, но не особено мускулист. В омазаното си с блажна боя поло и закърпените дънки той беше по-скоро невзрачен. Падащите върху челото му кичури коса биха могли да придават младежки израз на светлото му, ъглесто лице, ако то не беше толкова сурово и мрачно.

— Добре дошли в Корнуол! — Дългите тънки пръсти на Гайлфорд стиснаха ръката ми в силна мъжка хватка. Гледаше ме така, сякаш искаше да запомни всяка черта от лицето ми. Устните му се усмихваха, но в очите му имаше израз на тъга, който още повече се усиливаше от гъстите тъмни мигли.

— Добре заварили — опитах се да кажа аз весело. — Какво стана с Дан? Вкъщи ли си е? Видя ли го?

— Добре е. — Гласът на Гайлфорд беше дълбок и мелодичен. — Заблудил се е в тресавището и е доста изтощен — но утре сутринта всичко ще бъде наред.

Гайлфорд разговаряше непринудено, с лекота. След като още веднъж им благодарих за помощта, любезно се сбогувахме със семейство Ларинт.

Пред къщата беше паркиран един бял „Ем Джи“. Гайлфорд ми помогна да се кача. При вида на колата си помислих, че тя въобще не подхожда на Гайлфорд, но скоро трябваше да установя, че семплите линии и спортните седалки са тъкмо за неговия тип. Как съумяваше да изглежда едновременно и като обикновен, и като светски човек?

По пътя към замъка Гайлфорд говореше за какво ли не и аз почти нямах възможност да го прекъсна.

— Какво стана с колата? — попитах аз. — Имам предвид колата на Дан.

— Ще я приберем утре на светло.

Движихме се по един пълен със завои път, а когато мъглата за момент се разсейваше, отпред се виждаше замъкът. С дебелите си зидове, кули и зъбери той се издигаше сред скалите като дворец.

Щом се приближихме към предния вход, чиято тежка врата беше открехната, едно куче излая непоносимо силно.

— Това е поздравът на Мълдун към теб. — Гайлфорд кимна по посока на едно огромно куче вълча порода, което изтича срещу нас. Животното беше голямо почти колкото пони. Четинестата му кафеникава козина настръхна застрашително. Вдъхваше ми достатъчно респект и без да отваря толкова широко огромната си пасть.

— Кучето на Анжела — казах аз.

— Откъде знаеш това?

— Ларинт ми разказаха.

— Дяволите да ги вземат! Кой знае какви глупости са ти надрънкали?

— Но това е кучето на Анжела, нали?

— Беше на Анжела. Сега е мое.

— Защо тогава не го накараш най-сетне да млъкне? Този вой не се издържа!

— Не съм в състояние, защото не мога да го хвана. — Сега в очите му вече не се четеше тъга. Те ме гледаха усмихнати.

Откровеният му отговор ми хареса. Сигурно след като се опознаехме малко по-отблизо с него, щяхме да се разбираме добре. Естествено не можех да очаквам от изпратения да посрещне нежелан

гост в мъгливата нощ в тресавището мъж веднага да ме прегърне, изпълнен с радост.

Гайлфорд отвори вратата на колата от моята страна, но аз не смеех да слеза.

— Не се страхувай! — Той ме хвана за ръката и ми помогна да стана от неудобната седалка. — Мълдун е безобиден.

Явно казваше истината, защото, щом се приближихме към дългата тераса и дъбовите врати, кучето изчезна в нощта.

— Добре, че се отървахме от него — въздъхнах аз с облекчение.

Гайлфорд погледна още веднъж след Мълдун, след това отвори тежките резбовани врати на замъка.

— Влизай, Марго!

Той ме хвана за лакътя и ме поведе към един подобен на пещера, слабо осветен салон. Студеният полъх на вятъра ме накара да потръпна и трябваше да мине известно време, докато забележа жената, стояща горе на стръмната виеша се стълба.

Въпреки че жената на стълбите беше облечена в грозна спаначенозелена униформа и носеше ниски обувки, тя слизаше надолу самоуверено с изправена глава, сякаш е звездата от някой романтичен филм в голямата сцена със стълбите.

Ако е имала намерение да направи впечатление на Гайлфорд с появата си, то усилията и бяха напразни.

— Дай ми палтото си — каза Гайлфорд, пренебрегвайки жената.

— Не, предпочитам да го задържа. Роклята ми изглежда ужасно.

Стояхме в просторния салон, от който на всички страни се виждаха врати на стаи, които сега бяха затворени. Подът и стъпалата на стълбището бяха покрити с избелял килим, а полираното дърво на парапетите блестеше под слабата светлина на един кристален полилей. Къщата миришеше на застояло и дори прадедите от портретите в златни рамки изглеждаха така, сякаш незабавно имаха нужда от глътка чист въздух.

— Марго — каза Гайлфорд, когато жената най-после дойде при нас, — бих искал да те запозная с мисис Фостър. Тя от години работи тук и има доста важна позиция. Ще ти покаже стаята и ще се погрижи да имаш всичко необходимо.

— Радвам се да се запозная с вас, мисис Фостър.

Не знам защо, но тази жена ми беше антипатична още от първия момент. Изглеждаше така, сякаш току-що е пила оцетен концентрат. Дълбоки бръчки набраздяваха лицето ѝ, а очите с увиснали под тях торбички ме гледаха враждебно.

Ако Мъртънови възнамеряваха да плашат неканените си гости, едва ли биха могли да намерят по-подходяща персона от нея.

— Мис Ландън е имала неприятности при пътуването — каза Гайлфорд, за да обясни защо роклята ми беше оплескана с кал. — Моля, вижте какво бихте могли да направите за облеклото ѝ, а и дайте ѝ нещо за през нощта. Куфарите ѝ са още в колата на Дан.

Когато тръгнах с мисис Фостър нагоре по виещата се стълба, чувствах погледа на Гайлфорд в гърба си, но не се обърнах. Той знаеше, че се страхувам, и това ме караше да се чувствам още по-уязвима.

В тази огромна стара къща цареше призрачна атмосфера... Може би си въобразявах всичко това, защото всяка чужда къща въздейства в началото малко зловещо, особено ако е слабо осветена.

Мисис Фостър беше престанала да се държи като статуя и сега се движеше пред мен с такава бързина, че почти трябваше да тичам, за да съм наравно с нея. Явно искаше да се отърве от мен възможно най-бързо.

Стълбището завършваше с дълъг коридор, водещ в две посоки. Не можах да преброя вратите, покрай които минавахме, но успях да забележа, че на първия етаж на замъка имаше страшно много стаи. В края на коридора друга стълба водеше към втория и третия етаж. Може би там се намираха стаите на прислугата?

Мисис Фостър се спря пред една от вратите вдясно и каза с достойнство:

— За вас съм приготвила тези стаи. Преди принадлежах на майка ви.

Тя ме въведе в един малък апартамент, състоящ се от две стаи и малка баня.

— Стаята на майка ми! — Мигах с очи, за да прогоня сълзите, защото в никакъв случай не исках да издавам слабостта си пред мисис Фостър.

— Тук е дневната. По-рано беше много елегантна.

— Намирам, че все още е очарователна.

Погалих с ръка избелялата розова тапицерия на креслото, което беше дръпнато пред камината, и с възхищение гледах френския диван, покрит с калъф с най-фина бродерия.

— Колко грациозно е това орехово писалище! А и малките месингови лампи са прелестни! Тук сигурно ще се чувствам чудесно!

Обувката ми се заплете в едно протритото място на килима и като тръгнах към втората стая, се спънах.

— Това е спалнята ѝ. Приготвила съм ви вече нощница, пеньоар и пантофи. Какво друго бих могла да направя за вас, мис Ландън?

— Нищо. Всичко е чудесно. И, моля, наричайте ме Марго. Много ви благодаря, мис Фостър. — Трябваше малко да повиша тон, за да надвикам воя на Мълдун, който се беше разположил точно под прозореца ми.

Мисис Фостър сърдито сложи показалеца пред устните си и каза:

— Шт! Да не искате да разбудите цялата къща?

— Как може някой да спи, когато кучето вие толкова силно?

— Мис Катрин взема хапчета за сън, сър Хенри недочува, а Дан и Гайлфорд не са чувствителни към шумове. Детето спи като лалугер. Всъщност сега като си помисля, то пречи само на Тили и на мен — каза икономката, сбръчквайки чело.

— За чие дете говорите?

— За детето на Катрин. Ако повече нямате нужда от мен, аз се оттеглям.

Щом тя си тръгна, огледах ключалката на вратата и резето. Едва след като превъртах ключа и пуснах резето, се почувствах до известна степен на сигурно място.

Всъщност смешно беше да се страхуваш в къщата на собствения си дядо — но така си беше. Въпреки топлината, която излъчваше камината, на мен ми беше студено.

Бързо се съблякох. Преди да си легна, изсулих пантофите от краката си и чух, че единият от тях се удари в някакъв твърд предмет.

Под леглото имаше дървен сандък. Любопитно отворих капака, но бях доста разочарована, като намерих там едно съвсем обикновено въже, с което при пожар човек би могъл да се спусне през прозореца.

Чак когато се свих под одеялото, почувствах студения полъх. Станах и дръпнах дебелия завеса встрани. Средният прозорец беше широко отворен.

Нарочно ли го беше оставила така мисис Фостър? За да ме е страх още повече ли?

Преди да затворя прозореца, постоях за момент в тъмнината и се заслушах в монотонния плясък на вълните.

Въпреки дълбокото ми убеждение, че дори и минута няма да мога да мигна в тази ужасна къща до морето, на следващата сутрин ме събудиха падащите върху възглавницата ми слънчеви лъчи.

В първия момент чуждата обстановка ме смути. Но след това усетих нежния дъх на лавандула, който все още се разнасяше в стаята на майка ми, и се сетих, че съм в Мъртън Манър.

Силно почукване на вратата ме накара да скоча от леглото.

— Кой е? — извиках аз, докато бързо обличах пенъоара.

Пред вратата стоеше икономката с багажа ми.

— Каква приятна изненада! Откъде взехте куфарите ми?

— Мистър Дан ги докара с помощта на мистър Гайлфорд, разбира се.

Лицето на мисис Фостър се разтегна в нещо като усмивка.

— Закуската ще бъде сервирана след няколко минути. Всички вече ви очакват с нетърпение. Ще ви чакам долу, за да ви покажа пътя към столовата.

При появата ми всички престанаха да говорят. Гайлфорд и Дан учтиво станаха от столовете си, за да ме поздравят и да ме запознаят с другите присъстващи.

— Марго, това е леля ти Катрин.

Приблжих се до жената, която искаше да попречи на идването ми тук, и почувствах, че се изчервявам. Тя ме гледаше с неодобрение — по-точно не мен, а медальона на майка ми. Аз инстинктивно посегнах към него и го мушнах под закопчаната си догоре блуза.

Катрин ме поздрави отвисоко. Не можех да си представя, че на някой може да му хрумне да нарича тази жена Кати.

— Изглеждаш доста по-различно, отколкото върху кориците на твоите книги, лельо Катрин.

Косата ѝ беше маслиненочерна, а сините ѝ очи гледаха ледено от триъгълното лице. Приличаше ми на котка и определено не се вписваше в тази стая, уютно ухаеща на яйца, шунка и кафе.

— Катрин, това новата ми братовчедка ли е? — Кими въпросително погледна майка си. Странно беше, че се обръща към нея с малкото ѝ име.

— Правилно, Кими — отговори Гайлфорд вместо Катрин. — Марго е твоя братовчедка. Марго, позволи ми да те запозная с Кими. Тя броеше всяка минута до идването ти на закуска.

— Здравей, Кими. — Веднага разбрах, че Кими ме хареса. — Ще се радвам, ако след закуска ми покажеш Мъртън Манър. Имаш ли време?

— О, Катрин, може ли? Може ли? — Сините очи на Кими умолително гледаха към майка ѝ, която даде съгласието си с милостиво кимане на глава, разгъвайки една салфетка върху коленете си.

После застанах пред дядо ми.

— Марго, това е сър Хенри.

Със сър Хенри се гледахме втренчено. Той беше човекът от моите кошмари. С усилие успях да потисна обземащата ме паника.

Въпреки че сър Хенри седеше в едно високо кресло начело на масата, почувствах, че не той, а Катрин се разпорежда тук. Той все още беше висок и строен. Имаше гъста сребриста коса като мъжа от моите кошмари. Никога досега не бях виждала човек с такива черни като смола вежди. Едната му ръка беше подпряна върху изкусно изработен орехов бастун. Напомняше ми на величествен орел върху грубите, твърди корнуолски скали.

— Дядо, радвам се да се запозная с теб. — За мое учудване се чух да го поздравявам съвсем спокойно.

— Не говори глупости, Анжела. Да не ме мислиш за идиот, който не може да познае собственото си дете?

В този момент от кухнята дойде червенобузесто момиче. То носеше върху таблата една-единствена чаша, която тупна на масата пред сър Хенри с думите:

— Сокът ви от червени боровинки, сър!

— Благодаря, Тили — каза старият господар, — добре, че все още някой в тази къща зачита желанията ми.

При мисълта за сок от червени боровинки устните ми се свиха. Но сър Хенри изпи чашата с наслада.

След това той ме погледна.

— Ти сигурно си Марго, внучката ми. Защо още не са ни запознали?

— Тъкмо исках да го направя — усмихна се Гайлфорд и повтори представянето.

Този път отговорът ми беше искрено сърдечен:

— Добро утро, дядо! Чудесно е, че съм при теб!

Изведнъж престанах да се страхувам от него. Той беше един болен човек, към когото изпитвах само състрадание и симпатия.

Тили и мисис Фостър сервираха великолепна закуска. По време на храненето всички разговаряха оживено и за първи път от пристигането си насам бях радостна, че съм дошла в Мъртън Манър. При следващия удобен случай щях да предам на дядо си медальона на майка ми, а после — завинаги освободена от кошмара — щях да се върна в Америка. Защо си бях втълпила, че в Мъртън Манър ме грози опасност?

— Имаш чудесна къща, дядо! Прилича на стар замък.

— Наистина е много стара. Крал Хенри II я е подарил на един от моите прадеди — каза сър Хенри, мачкайки препечената филия хляб между пръстите си, трохите от която сложи в джоба на жилетката си. — Имал е късмет!

— Кой — кралят ли?

— Не, пращядо ми. — Сър Хенри се разсмя и тропна с бастуна по пода. — В следващата си книга ще опиша как се е стигнало до този подарък. Работя над едно произведение с легенди от Корнуол. Естествено няма да е бестселър като романите на Катрин, но ще съдържа информация, която трябва да бъде предадена на поколенията.

— Разкажи ми една легенда, дядо! — молеше се Кими. — Много обичам да слушам твоите разкази!

Сър Хенри погали детето по главата. Останалите членове на семейството си хвърляха многозначителни погледи. Предполагах, че те вече много пъти бяха слушали тези истории.

Сър Хенри започна:

— В онези времена кралете често били отравяни от противниците си. За да се предпази от това, крал Хенри II назначил дегустатор. Този човек трябвало да опитва ястията, преди кралят да яде от тях.

— И ако останел жив, тогава кралят можел спокойно да яде — каза Кими.

— Правилно. — Сър Хенри се усмихна. — Дегустаторът трябвало да бъде смел човек. Арчибалд Мъртън, родоначалникът на нашия род, дълги години служил на краля, излагайки живота си на опасност, и за награда получил този, имот с къщата. Оттогава Мъртънови живеят тук.

Междувременно всички присъстващи бяха привършили със закуската си.

Сър Хенри, изглежда, не забеляза това, защото продължи:

— Това ми напомня за легендата...

— За тази сутрин беше достатъчно — нетърпеливо прекъсна Катрин баща си. — В края на краищата работа ни чака.

— Сега ще покажа на Марго къщата — обясни Кими на дядо си.

— Ще дойда с вас — каза дядо. — Тримата ще разгледаме имението.

Кими ме дърпаше за ръката, но като видя, че се старая да вървя заедно със сър Хенри, заподскача напред.

— Имението Мъртън е много по-голямо, отколкото изглежда на пръв поглед — констатирах аз.

— Преди това е било крепост, която е можело да бъде нападната само откъм морето. Сега стените са се срутили, а от соления въздух изсъхват дори дърветата. — Дядо посочи боровете, които растяха от едната страна на къщата. — Тревата между камъните на терасата също не се задържа дълго.

— Хайде да отидем при конете! — извика Кими.

Като стигнахме до конюшните, сър Хенри бутна с бастуна си дървената врата.

Вътре беше тъмно. Дядо запали газената лампа, която висеше на една греда на тавана. Сладкият дъх на сено се смесваше с острия мирис на конски тор. Жребецът и кобилата, които бяха тук, радостно изцвилиха при нашето приближаване.

— Един червен и един вран кон! — извиках аз.

Двата коня бяха добре гледани, но тъй като все още сменяха зимната си козина, изглеждаха малко мърляви.

— Кой се грижи за животните?

— Дан. Анжела яздеше черния кон, Дяболо. Единствено тя можеше да се справи с него. Сега той малко поостаря и стана поспокоен. Понякога Дан го язди.

Докато галех конете, Кими вече беше изтичала навън. Тя скачаше от едно място на друго като скакалец.

Последвах я до скалите, които се спускаха почти сто метра стръмно надолу, и видях как приливът се пени по брега.

Кими ме хвана за ръката и ме поведе към сър Хенри, който ровеше с върха на бастуна си в един кух дънер.

— Ква-ква. Ква-ква. — Старият човек произнасяше тези звуци напевно и се ослушваше с наведена глава.

— Те молят за закуската си. Чуваш ли ги, Анжела? Тук живеят любимите ми жаби.

Той извади от джоба на жилетката си натрошената филия и се наведе над дънера, за да нахрани жабите.

— Никога досега не съм чувала жаби да говорят, но понякога се преструвам, че е така, защото това доставя радост на дядо — прошепна ми Кими на ухото.

В никакъв случай не биваше да му давам медальона днес. Трябваше да изчакам такъв момент, когато той е с ясно съзнание и разбира, че аз не съм Анжела, а Марго, дъщерята на Уанда.

Докато дядо изсипваше трохите, аз хвърлих поглед към къщата и видях, че Катрин ни наблюдава от един горен прозорец. Изведнъж ми стана студено. Закопчах жилетката си. Когато след това пак погледнах нагоре, Катрин, разбира се, беше изчезнала, но аз чувствах, че очите ѝ ни преследват.

По обратния път срещнахме мистър и мисис Ларинт, на които аз още веднъж сърдечно благодарих за гостоприемството им предишната вечер.

— Винаги сте добре дошли — каза мистър Ларинт, покланяйки се пред сър Хенри.

— Анжела отново е тук — сияеше дядо, — толкова е хубаво, че отново е тук... почти както преди.

Двамата старци не отговориха нищо, но му се усмихнаха любезно. Бързо го хванах за ръка, за да го отведе вкъщи.

Мисис Фостър вече чакаше на вратата. Тя се спусна към дядо и го пое с думите:

— Време е да подремнете, сър.

Изведнъж много ми домъчня за него. На закуска го командваше Катрин, а сега следваше мисис Фостър като послушен шпаньол.

— Искаш ли да видиш къщата? — стресна ме гласът на Катрин, която тихо и незабелязано се беше приближила до мен. Тя дръпна от цигарата си и изтръска пепелта върху износения килим.

— Естествено, с удоволствие. Но не искам да те отклонявам от работата ти.

— О, тази седмица е партито ми. То е доста значително нещо. При тази бъркотия, която цари в къщата около подготовката, изобщо не се опитвам да пиша сериозно. Интересуваш ли се от мода?

Тя ми показва една скица, която държеше в ръка.

— Виж, ще бъда с такава рокля. Гайлфорд измисли модела за мен, а една парижка модна къща ще я ушие.

Погледнах рисунката и се учудих на таланта на Гайлфорд. А толкова дълбоко деколте можеше да си позволи само жена като Катрин. Цепките от двете страни на тясната като молив пола щяха да й дадат възможност да показва и да привлича вниманието върху хубавите си дълги крака.

— С нея ще бъдеш неотразима. По случай рождения си ден ли организираш партито?

— Мила моя — изчурулика Катрин, — отдавна не празнувам рождения си ден. Но всяка година, след като излезе поредната ми книга, каня литературния свят на Англия в Мъртън Манър. Ще имаш възможност да видиш и да се запознаеш с писатели, издатели, критици... почти с цялата тайфа.

В този момент от дъното на коридора се чу сърдито ръмжене и в следващата секунда Мълдун се втурна срещу Катрин с оголени зъби. Тя извика и скочи върху един от столовете наблизко с бързина, на която никога не бих повярвала, че е способна. Без да се замислям, хванах огромното животно за нашийника, но нямаше да мога да устоя на силата му, ако изведнъж не се беше появил Гайлфорд.

Той успокои кучето и го заведе в кухнята.

— Опасно ли е? — Още треперех, когато Катрин слезе от стола с възможно най-голямо достойнство.

— Мълдун и аз не сме особено добри приятели — каза задъхано тя. — Обикновено не го пускаме в къщата — най-много в кухнята.

— Защо не си дала писмото ми на сър Хенри? — Изстрелях въпроса си към нея, докато все още беше под влияние на шока, причинен ѝ от атаката на Мълдун.

Но, изглежда, той не направи никакво впечатление на Катрин.

— Искях да спестя вълнението на болния човек.

— Но и другите не знаеха нищо за писмото.

— Защо дойде?

Тя беше последният човек, който трябваше да узнае нещо за моя медальон.

— Искях да се запозная със семейството на майка ми.

Катрин не сметна за необходимо да ми отговори. Тя ме заведе в една по-малка стая, близо до хола.

— Мисля, че би искала да видиш някой портрет на Анжела?

От картини тапетът на стената почти не се виждаше. Въпреки това веднага познах Анжела.

Дъхът ми спря. Нищо чудно, че мисис Ларинт извика, като ме видя, и нищо чудно, че Дан пребледня като мъртвец! Имах чувството, че гледах собственото си лице.

Наистина мисис Ларинт каза, че Анжела е била хубава, но това не беше вярно. На картината тя приличаше на мен. Може би е притежавала излъчването на красива жена, но въпреки стройната фигура и сините очи големият гърбав нос и острата брадичка не можеха да останат незабелязани.

Въздъгнах.

— В действителност тя не е била хубава, нали? — Все още втренчено гледах портрета.

— Не. Никога не съм я смятала за красавица. — Катрин се усмихна самодоволно.

— Обядът е сервиран! — извика в този момент мисис Фостър, а аз бях доволна, че повече нямаше да гледам портрета.

— Има задушено — оповести Тили, обслужвайки първо сър Хенри. След това даде на всеки от нас порция ухаещо рагу.

Кими разказа за конете и жабите, а Гайлфорд разговаряше с нея, сякаш между тях нямаше никаква възрастова разлика. Защо всъщност отначало го бях сметнала за невзрачен?

Естествено, той не беше така неотразимо хубав като Дан, който както обикновено седеше на масата, потънал в дълбоко мълчание, и ме

караше да гадая. Щеше ли най-сетне да каже нещо, да поговори с мен, та да мога да преценя характера му. Не знаех почти нищо за него.

Гайлфорд тъкмо казваше, че след обяда трябвало да посети една клиентка в Ексетър, за да ѝ показва тапети.

— Ти пък какво общо имаш с тапетите? Казаха ми, че си човек на изкуството — изненадах се аз. — Мислех, че рисуваш и продаваш картините си.

— Но той също и рисува — изгука Кими. — Той рисува картини за мен, нали, чичо Гайл?

— Рисувам за удоволствие, по професия съм декоратор. — Гайлфорд разтегна лице в полуусмивка. — От десет години работя за фирма „Антверп и Дъган“.

— Но кантората ти е тук, вкъщи?

— Да. Разбира се, често трябва да посещавам клиенти и се случва по няколко дни да съм на път — но през повечето време мога да работя тук, а това ми харесва. Щом имам собствен бизнес...

Катрин го прекъсна:

— Марго, разкажи ни за живота си в Америка. С какво се занимаваш там? Как живееш?

— Живея в малка селска къща в едно предградие на Ню Йорк и доскоро учех — гимназия, малко в университета. След това се озовах в едно издателство като сътрудник.

— Явно Мъртън имат литературни заложи! — Гласът на сър Хенри беше изпълнен с гордост. — А пишеш ли?

— Опитвам се. — Изведнъж ме досрамя да говоря за писателските си опити. Но не можех да устоя на изкушението да задам на леля Кагрин въпроса, който най-много ме вълнуваше.

— Лельо Катрин, би ли ми дала интервю, преди да напусна Мъртън Манър? Знам, че по принцип не го правиш, но това много ще ми помогне от професионална гледна точка — да се върна със статия за известната Катрин Мъртън.

По-добре да не бях казвала нищо. Всички присъстващи се втренчиха в чиниите си в неловко мълчание — всички, освен Дан. — Той така настойчиво гледаше Катрин, че беше дори неучтиво.

— Съжалявам — засмя се Катрин, — не може. Това е част от имиджа ми, никой нищо да не знае за мен. Хората обичат тайнствеността. Щом се задоволи любопитството им, бързо губят

интерес. Мисля, че ще разбереш това. Едно интервю би навредило на кариерата ми.

— Естествено, разбирам те.

Кими разсея неприятната ситуация, като се смъкна от стола и каза:

— Дядо, ела! Време е да нахраним жабите!

— А след това е време за следобедния сън — добави мисис Фостър.

Кими и сър Хенри излязоха, но ние останахме на масата. След няколко минути те се върнаха. Дядо се качи горе сам, а икономката искаше да сложи Кими да спи. Тя я хвана за ръката, но детето се отскубна, пристъпи към мисис Фостър и закрещя:

— Не искам. Не искам!

Фактът, че Кими не обича тази жена, ни най-малко не ме изненада. Споделях антипатията ѝ и можех да разбера пристъпа ѝ на яд.

Катрин продължи да седи на масата безучастно, като правеше кръгчета с цигарата си. Чак когато Гайлфорд тръгна към племенницата си, тя каза рязко:

— Ти само повече ще я разглезиш, Гайлфорд. Не се меси, мисис Фостър сама ще се справи.

Но мисис Фостър не можа да се справи. Кими диво се въртеше около нея и се изплъзваше от ръцете ѝ като змиорка.

— Марго! Марго ще ме заведе горе! Нали ти ще ме заведеш, Марго? — крещеше тя.

— Не! — Катрин със замах загаси цигарата си.

Гайлфорд не ѝ обърна внимание и каза с тон, на който не можеше да се противоречи:

— Ако Марго иска да я заведе горе, не виждам защо трябва да се противопоставяте, мисис Фостър. Междувременно вие ще помогнете на Тили в кухнята.

— Хайде, Кими! — казах аз и я хванах за ръка. — Ще ти разкажа нещо за Америка.

Кими охотно се съгласи да я заведе да си легне. Като седнах до нея на ръба на леглото, тя замислено ме погледна и попита:

— Марго... хората в Америка щипят ли децата?

— Какво имаш предвид?

— Мисис Фостър ме щипе. Хората в Америка правят ли това?

— Мисис Фостър сигурно не е искала нарочно да те ощипе — казах аз неубедително. — Ти не се държа добре с нея.

— Но с теб се държа добре, Марго. Нали сме приятелки! Ще ми разкажеш ли сега нещо?

Преди още да свърша разказа си, Кими вече дълбоко спеше. Тихо се измъкнах от стаята и тръгнах към моя апартамент, за да напиша писмо на Джулия.

Още с влизането си усетих, че нещо не е наред. Толкова ли бяха разбъркани куфарите ми? В никакъв случай! Някой беше ровил из нещата ми! Какво, за Бога, беше търсил?

Потиснах безпокойството си и се съсредоточих върху писмото до братовчедка ми. Като го написах, слязох долу и го сложих при другите писма, които по-късно щяха да бъдат отнесени в пощата.

В салона срещнах икономката.

— Не бих ли могла да ви помогна при подготовката на партито? Кажете какво да направя?

— Но вие сте ни гостенка!

Тя неодобрително поклати глава, като че ли я бях обидила с предложението си.

Е, може би щях да бъда полезна някъде другаде. Мотаех се из кухнята, където Тили все още се суетеше със съдовете. Тя изненадано вдигна поглед. В следващия миг смъкна от ушите си чифт украсени с камъни обеци и ги мушна в джоба на престилката си.

— Защо не ги оставите, Тили. Добре ви стоят.

— Мислите ли, мис Марго? — Тили се изчерви от радост. — Бях обещала никога да не ги нося по време на работа. И почти никога не го правя — но ми е много трудно да удържа на обещанието.

Усмяхнах се и се опитах да си представя приятеля на Тили. Дали се виждаха често? Носеше ли обещите винаги, когато беше с него?

Смених темата.

— Бисквитеният сладкиш, който ядохме за десерт, беше просто великолепен, Тили. Тайна ли е рецептата?

Широка усмивка озари лицето на Тили.

— Хареса ли ви?

— Дали ми е харесал! Знаете ли, Тили, аз също обичам да готвя. Готвенето е моето хоби.

Не бях забелязала кучето вълча порода, спящо кротко под масата, докато Тили не го настъпи по невнимание. Когато огромното животно стана, аз отскочих назад ужасена. Но тогава видях, че Мълдун ме поздравява, въртейки приятелски опашка, и ме досмеша.

— Нима е възможно? — извика Тили. — Мълдун ви обича!

— Тогава имам късмет. — Вероятно тя не забеляза моето облекчение.

— Трябва да се чувствате поласкана, мис.

Тили взе една готварска книга от полицата и ми показа рецептата за бисквитения сладкиш.

— Мълдун е много придирчив по отношение на приятелите си. Допуска до себе си само мистър Гайлфорд и мен. Мисис Фостър и мис Катрин той мрази. Знаете ли — то беше НЕЙНО куче. Може би ви обича, защото много приличате на нея.

Преписах си рецептата и попитах Тили дали е правила някога испански захарни сладки.

— Не — поклати Тили глава. — Ще ми покажете ли как се правят?

Преди да успее да ѝ отговоря, тя каза:

— Не, разбира се. Кухненската работа е за хора като мен, а не за фини дами.

— Но, Тили, с удоволствие ще ви покажа.

Запретнах ръкави и заедно направихме испанските сладки. Когато Кими се събуди, се присъедини към нас и въодушевено се втурна към топлите сладкиши.

Вечерта семейството се събра на тържествена вечеря.

Този път сър Хенри не пожела да хапне нищо.

Той скоро стана и мисис Фостър го заведе в стаята му.

— Но той трябва да яде нещо! — запротестирах аз. — Не бива да отслабва още повече.

— Нищо чудно — каза Кагрин. — Той говори прекалено много по време на хранене. От приказки не му остава време да яде.

Станах и взех чинията на дядо, която той не беше докоснал.

— Ако нямате нищо против, ще отида горе и ще се опитам да го убедя да яде, вероятно посещениято ми го е развълнувало твърде много. Може би ние двамата трябва да се опознаем малко по-добре.

Нещо проблесна в очите на Катрин. Тя поклати глава и отвори уста, за да възрази, но Гайлфорд я изпревари:

— Нека да отиде, Катрин. Сър Хенри има нужда от нормално хранене.

Дядо седеше в леглото си, облегнат на възглавници. Стаята миришеше на камфор и други лекарства.

— Анжела! — Гласът му беше изпълнен с нежност. — Ти дойде. Какво ги интересува другите, че ще умра от глад. Но ти се грижиш за мен. Седни тук, да мога да виждам как светлината блести в косите ти.

Седнах на края на леглото му и започнах да го храня. Той ядеше мълчаливо и аз не бях сигурна дали изобщо съзнава, че съм при него. Сега бяхме сами и въпреки това не можех да му дам медальона. Той не разбираше, че съм неговата внучка!

След като се нахрани, очите на дядо се затвориха от умора. Взех почти празната чиния, занесох я в кухнята, а след това тръгнах към стаята си.

Мина много време, докато успея да заспя, и тъкмо бях задрямала, когато ме стресна същият ужасен кошмар, който ме беше преследвал в Ню Йорк. Този път не изкрещях, като се събудих. Пък и каква полза? Тук нямаше кой да дойде и да ме успокои.

Въртях се неспокойно в леглото си и не можех да заспя. В такива случаи Джулия винаги ми правеше чай. Защо да не отида в кухнята и сама да си го сваря?

Промъквах се на пръсти по коридора, докато стигнах до една стая, чиято врата беше широко отворена. Поспрях се колебливо. Досега никой не ми беше показвал тази стая. Наистина доброто ми възпитание не ми позволяваше да влизам в чужди покои без покана, но любопитството ми надделя.

Вмъкнах се през отворената врата в празния апартамент. Тъй като явно той беше със същото разпределение като моя, реших да не светвам лампата. Достатъчна ми беше идващата от коридора светлина.

Тихо минах от дневната в спалнята, дръпнах завесите и отворих прозореца. Откъм морето полъхваше хладен бриз и в стаята нахлу мирис на солена вода и влажен въздух.

Потръпнах от студ и затворих прозореца. Крайно време беше да пийна нещо топло.

Защо в стаята изведнъж стана тъмно? Защо през вратата повече не проникваше светлина откъм коридора? Нали току-що беше отворена?

Хванах дръжката на бравата. Косата ми настръхна. Вратата беше заключена.

Вятърът е затръшнал вратата, мислех си аз.

Но вятърът не може да превърти ключа отвън!

С протегнати напред ръце търсех в тъмнината ключа на лампата. Ето! Почувствах с върха на пръстите си старомодното метално копче и го завъртях. Не светна. Лампиони... тук имаше лампиони. Те имаха собствени бутони.

В растящата си паника се спънах в един диван и вдигнах такъв шум, че сигурно бях събудила цялата къща. Чаках. Нищо не помръдна.

Усещах биенето на сърцето си чак в гърлото, въпреки че изобщо не знаех от какво ме е страх. С несигурни крачки се придвижвах от един лампион към друг. Никой от тях не светна! Започнах да удрям с юмруци по вратата.

— Хей — виках аз, — помогнете ми! Заключих се! Помощ!

Никакъв отговор.

Цялото ми тяло трепереше. Пред вратата като че ли се чу шум. Мълдун.

— Мълдун! — шепнех аз тихо на вратата, като че ли ирландското куче разбираше английски. — Мълдун, иди и доведи помощ! Моля те, Мълдун, помогни ми! — Сигурно кучето можеше да събуди някого.

Той направи точно това, но не така, както очаквах. Застана пред вратата и започна страшно да вие.

Дори и отвън лаят му беше достатъчно неприятен — а тук вътре кънтеше така, сякаш в Мъртън Манър се бяха събрали всички клетници, за да изплачат болката си пред света.

Продължавах да удрям по вратата, докато ключът се превърта в ключалката и вратата се отвори със скърцане.

Погледнах към оскъдно осветения коридор, където междуременно се бяха събрали обитателите на къщата. Струваше ми се, че всички тези чифтове очи се опитваха да ме приковат към пода.

— Наред ли е всичко? — Гайлфорд беше хванал Мълдун за нашияника и пристъпи към мен. Дан и сър Хенри останаха отзад.

— Разбира се, че всичко е наред! — Катрин завързваше колана на синия си пеньоар и отговори вместо мен, преди аз да успея да кажа и дума. Мълдун застрашително изръмжа и оголи зъби, но Гайлфорд го успокои.

— Можеш ли да ми обясниш как попадна в тази стая? — попита леля ми.

— Може би в полусънно състояние, мис Марго? — опита се да ми помогне Ти ли и да ме защити, а аз ѝ се усмигнах с благодарност.

— Страшно съжалявам, че ви събудих. Не можех да заспя и без особена причина влязох в тази стая, по-точно влязох, защото вратата беше широко отворена — искам да кажа, че беше отворена до момента, когато исках да изляза.

Катрин въздъхна и демонстративно погледна към скъпия си ръчен часовник.

— Надявам се сега да успееш да заспиш — каза тя и си тръгна.

Избягах в стаята си с пламнало лице. Опитах се да свържа различните събития, когато някой тихо почука на вратата ми.

Открехнах малко вратата. Отвън стоеше Гайлфорд.

— Знаех, че си още будна. След този стрес ти трябва малко бренди. Слез долу.

Без колебание го последвах в дневната, където той придърпа две кресла до камината. След това донесе бутилка кайсиево бренди и напълни две чаши.

Не бях привикнала към алкохола и имах чувството, че напитката ще изгори устата ми. Но тя стопли стомаха ми и ми помогна да се отпусна.

— Някой се опита да ме изплаши — казах аз. — Катрин иска да ме изгони, Гайлфорд.

— Не прави прибързани заключения. — Лицето на Гайлфорд беше сериозно.

— Не са прибързани. Тя ми писа да не идвам!

— И защо въпреки това дойде?

— Исках да посетя дядо. Щом го опозная добре, веднага ще си замина. Но няма да позволя да ме прогонят, като ме плашат!

— Защо мислиш, че някой иска да те плаши?

— Ами какво друго да си мисля? Вратата не се е заключила сама?

— Знаеш ли, по-рано това беше апартаментът на Анжела — каза той между другото.

— Стаята на Анжела! Трябваше да се сетя. Някой не е искал да разглеждам стаята ѝ!

— Най-вероятно е Дан да е заключил вратата. Той не обича апартаментът на Анжела да стои отворен. Може би е завъртял ключа, без да знае, че има някой вътре. Или пък е сър Хенри.

— Сър Хенри ли? Защо дядо ми ще иска да ме плаши?

— Знаеш, че понякога той не е с всичкия си. Ти му приличаш на Анжела. По-рано се опитваше да я наказва, като я заключваше в стаята ѝ.

— Той се е опитвал да наказва Анжела?

— Да, но не му се удаваше. Ти не я познаваш. Адски смело беше това момиче! Просто вземаше спасителното въже и изчезваше през прозореца!

— От втория етаж?

— Да, от втория етаж. — Гайлфорд разклати блендита в чашата си. — Така че някой може да е заключил вратата по съвсем безобидна причина.

— Сигурно имаш право. Но въпреки това знам, че Катрин предпочита да си замина още днес.

— Катрин е свикнала всичко да става по нейна воля. А ти обърка плановете ѝ.

— Объркала ли съм ги? Как така?

— Ами много просто. След като Анжела умря, а майка ти беше лишена от наследство, Катрин и аз останахме единствените наследници. А сър Хенри е стар човек. Сега, когато ти се появи тук, изведнъж се появява опасността сладкишът да бъде разделен на три.

— Дори и не съм подозирала за това. Досега още не бях свикнала с мисълта, че сър Хенри е мой дядо. Не съм и мислила за дял от наследството. И изобщо не съм дошла за пари. А защо всъщност тя толкова се вълнува? Известната писателка Катрин Мъртън, всеки знае това, има повече пари, отколкото може да похарчи.

— На нея никога нищо не ѝ е достатъчно — Гайлфорд се опита да имитира високомерния ѝ носов говор, но това не му се удаде.

Тъй като не бях свикнала да пия алкохол, блендита ми даде смелост.

— Как умря Анжела? Всъщност... ако не ти е приятно да говориш за това...

— То не е тайна. — Тънките пръсти на Гайлфорд обгърнаха чашата с бренди. Той замислено наблюдаваше златистата течност, а дългите му мигли се вдигнаха като черни сенки от очите му. Имах чувството, че съм го познавала цял живот.

— Анжела обичаше слънцето. — Гайлфорд ме погледна право в лицето. — Тя седеше на слънце, сякаш то я привличаше с магическа сила, или плуваше в морето винаги когато имаше възможност. Всяка вечер, след като се беше насладила и на последния слънчев лъч, тя сядаше на един люлеец се камък и наблюдаваше как се спуска мъглата.

— Люлеец се камък ли? Какво е това?

— Това са плоски, разположени един върху друг скални късове, които така са подкопани от вятъра и дъжда, че съвсем свободно стоят върху ръба на скалата. — Гайлфорд разрови огъня, докато лумнаха пламъци. — Един от тези люлеещи се камъни се намираше отвъд конюшните. Анжела често седеше там и се люлееше. И един ден това се случи. Камъкът изгуби равновесие и се сгромоляса в пропастта. Анжела умря на място.

— Колко ужасно! Колко тъжно за всички! — Сега разбирах замисленото мълчание на Дан. Почувствах голямо състрадание към него.

Някъде в къщата удари камбаната на часовник. Аз подскочих.

— Два часът! Гайлфорд! Нямах представа, че е толкова късно. Много ти благодаря, че ме разсея. Наистина, не исках да те задържам толкова дълго.

— С удоволствие останах. Аз много те обичам, Марго. Сигурно знаеш, че аз само по име съм ти чичо.

Изчервих се.

— Казаха ми, че си осиновеният син на сър Хенри. Кой са били родителите ти?

— Майка ми е била готвачка при баба ти и дядо ти. Като се разболяла, баба ти се отнасяла много мило с нея и на смъртния ѝ одър ѝ обещала да се грижи за мен. Тя ме е гледала като свой син. Осиновила ме е и съм получил същото възпитание като собствените ѝ

дъщери. Бил съм много по-малък от нейните деца и днес разбирам, че тя много ме е глезила.

Очите ми се насълзиха. Чувствах баба си много близка. И тя беше изпълнила обещанието, което беше дала на една умираща.

— Радвам се, че ми разказа за себе си, Гайлфорд — казах аз тихо.

Като се качвахме нагоре, той ме хвана за ръка и ми беше много приятно да чувствам топлината от неговото докосване. Бях леко пийнала и много доволна.

На следващата сутрин се появих в трапезарията чак когато другите вече бяха приключили със закуската.

— Добро утро, Тили. Съжалявам, че закъснях. Къде са другите?

Тили избърса ръцете си в престилката и ми наля чаша портокалов сок.

— Мис Катрин контролира подготовката за партито, сър Хенри не се чувства добре. Той е в стаята си. Мистър Дан работи, а мистър Гайлфорд замина за Лондон. Кими и мисис Фостър се карат заради вечерната рокля на малката.

Докато сядах, Тили сложи на масата една купа с овесена каша.

Засмях се.

— Вие наистина сте по следите на всички, Тили!

След закуска се качих горе и отдалеч чух плача на Кими.

— Е, Кими — казах аз, като влязох в детската стая. — Какво ти е? Какво чак толкова е станало?

— Ще ви кажа, мис. Палавницата иска да има същата рокля като тази на майка си. Ушила съм й синя памучна рокличка, но като искам да й я пробвам, тя крещи и се дърпа.

Мисис Фостър явно беше обидена, затова се опитах да не обръщам внимание на наглия й тон. Като погледнах въпросната рокля, разбрах, че тя е сръчна шивачка и има добър вкус. Хрумна ми една идея.

— И аз бих искала да имам такава хубава рокля.

— Наистина ли, Марго? Наистина ли?

— Мисис Фостър, може ли да направите и на мен такава вечерна рокля?

Мисис Фостър въздъхна.

— Едно нещо трябва и завистниците да ви признаят: умеете да се справяте с детето. Да, имам достатъчно плат. Може да се направи

нещо.

— О, Марго, толкова хубаво ще бъде! Всички веднага ще забележат, че сме братовчедки.

Сълзите на Кими пресъхнаха в миг. Сега нямаше търпение да пробва роклята. След това радостно изтича навън, за да нахрани жабите.

И аз реших да се поразходя. Като минах покрай конюшните, Мълдун ме последва.

Тръгнах по една пътека зад постройката, която водеше към едно малко гробище. Мълдун тичаше напред.

— Върни се, Мълдун!

Мълдун не ми обърна внимание. Най-напред колебливо спрях, но след това любопитството ми надделя. Минавах от гроб на гроб и четях надписите върху надгробните плочи. На една от тях беше изписано името на дядо ми. Побиха ме студени тръпки. По-късно, когато щяха да го положат тук за вечен покой, трябваше да се гравира само датата на смъртта му.

Като се обърнах, погледът ми попадна върху един сравнително нов мраморен надгробен паметник. Отидох до него и намерих там Мълдун, който явно беше дотичал направо тук. Надписът върху камъка потвърди предположението ми. Тук беше погребана Анжела Алейн Мъртън, починала преди пет години, на 25-годишна възраст.

— Добро утро!

Стреснах се, когато внезапно чух зад себе си гласа на Дан, и се почувствах като нежелана натрапница. Той носеше букет от розови и кремави цветя, който сложи в една ваза на гроба на жена си.

— Колко са хубави! — Това беше всичко, което можах да кажа. Просто не знаех какво да говоря.

Дан мълчеше.

— Реших да направя една малка разходка — опитвах се да обясня аз. — Тили ми каза, че си щял да работиш.

— Аз работих, но за тази сутрин ми стига. Сега отивам да яздя Дяболо. Би ли желала да ме придружиш?

— Ездата ми не е на кой знае каква висота. Но щом искаш, ще дойда с удоволствие.

Надявах се съгласието ми да не е прозвучало прекалено въодушевено. Този хубав мъж с мрачен поглед не биваше да знае, че ме

привлича.

Напуснахме гробището и влязохме в конюшната. Дан не се нуждаеше от много време, за да оседлае конете.

— Можеш ли да се качиш? — попита той.

— Ако тук има нещо, на което бих могла да се покатеря... — Огледах се безпомощно. — Свикнала съм с каубойски седла. По тези английски модели няма дръжки, за които да се хвана.

Дан се засмя и ми помогна да се кача.

— Не се притеснявай, Марго — каза той. — Ще яздим заедно, докато свикнеш с кобилата.

Както се бяхме уговорили, тръгнахме бавно през мочурището. Постепенно започнах да се чувствам по-сигурна и се понесохме в галоп към брега. На Джиния, кобилата, изглежда, ѝ харесваше, също както и на мен. Тя без усилие се движеше наравно с черния кон, който сега препускаше към скалите. Долу идващите от Атлантика вълни се разбиваха разпенени в брега.

Не ми се искаше да яздим толкова плътно до ръба на скалите, но Дан пришпорваше коня си, а Джиния вървеше наравно с жребца. След няколко мига се озовахме пред пропастта. Няколко крачки напред, и можехме да полетим към смъртта. С всички сили се опитвах да я обуздая и когато накрая кобилата разтреперана спря, Дан се приближи с Диаболо толкова плътно до мен, че краката ни се допираха. След това се наведе към мен, взе юздите от ръцете ми и ме целуна.

Усещах как пулсът ми бие в слепоочието и виждах Дан като през червен воал. Ядосано дръпнах юздите си от ръцете му и пришпорих Джиния в галоп по пътя към конюшните. В този момент мразех мъртвата си леля, защото знаех, че Дан ме беше целунал заради приликата ми с нея.

До конюшната успях някак си да се задържа на седлото. Дан ме следваше в същото темпо и преди да успее да се противопоставя, той ми помогна да слеза.

Силните му ръце бяха обгърнали талията ми, когато случайно забелязах, че Катрин ни наблюдава от прозореца.

Тръгнах към къщата, и се направих, че не съм я видяла.

По време на обяда тя изобщо не се опитваше да скрие лошото си настроение.

— Достави ли ти удоволствие ездата? — Тя мъркаше като котка, но очите ѝ горяха от гняв.

— Да — отговорих аз, — пейзажът тук е изключително прелестен, може би тъкмо защото е толкова див.

— А ти, Дан — обърна се Катрин към зет си.

— Както винаги.

— Тъй като явно добре си си отпочинал, сигурно сега отново ще бъдеш в състояние да работиш. Издателят ми иска да види уводната глава на следващата ми книга.

Гласът на Кагрин звучеше арогантно и повелително. Почувствах, че аз съм причината за гнева ѝ. Да не би да си мислеше, че съм подмамила Дан.

— Вероятно аз също бих могла да помогна — предложих услужливо. — Мога да пиша на машина. Ако двамата с Дан работим върху ръкописа, работата ще върви два пъти по-бързо.

— Не е необходимо — отхвърли Катрин предложението ми. За моя радост в този момент се намеси сър Хенри с един от пословичните си разкази. Така вниманието на Катрин беше отклонено от мен.

— Миризмата на риба в тази стая ми напомня за историята на Сейнт Ив — каза сър Хенри и започна да човърка рибата си. — Разказвал ли съм ви я вече?

Град Сейнт Ив — започна сър Хенри — имал един много особен проблем. — Той предварително започна да се смее и зачука с бастуна си по килима. — Това място винаги миришело на риба. О, невинаги! Само когато вятърът и приливът идвали от една определена посока. И това не е никаква легенда! Пастор Франсис Килвърт пише през 1870 година в дневника си как викарият му бил разказал, че миризмата понякога била толкова силна, че църковните камбани преставали да звънят.

Сър Хенри пляскаше с ръце по коленете си, като се заливаше от смях, и аз също започнах да се смея с него. Да можехме сега да говорим насаме! Той беше в добро настроение и с ясно съзнание...

— За днес стига с твоите приказки — каза Катрин.

Сър Хенри направи сърдита физиономия, но Кими спаси положението.

— Ще дойдеш ли следобед с мен на плажа, Марго? — попита тя. — Достатъчно топло е, за да поцапаме във водата, а и слънцето грее.

— Разрешаваш ли? — погледнах аз Катрин. — С удоволствие бих отишла с нея.

— Сега тя трябва да ляга да спи. — Гласът на мисис Фостър заличи радостта от лицето на Кими.

— Пусни детето на плажа! — Сър Хенри заповеднически тропна с бастуна си по пода. — Ще спи, като се умори. Трябва да се наслаждаваме на слънцето, докато грее.

Кими гледаше дядо си сияеща и ме хвана за ръката.

— Ела, Марго, ще ти покажа пътя!

— Има и по-кратка пътека — каза Катрин. — Знаеш ли я, Кими? Гайлфорд е спуснал въже по склона. Спестява се четвърт час.

— Пътят не е ли опасен за Кими?

— Тя го познава добре. Няма страшно.

Отидох горе и бързо си обух шорти и облякох една блуза. Кими ме чакаше вън и от нетърпение пристъпяше от крак на крак.

— Хайде, Марго! Побързай!

Тя тичаше напред към препоръчания от Катрин пряк път.

— Но пътят води почти отвесно надолу, Кими! — извиках аз ужасена. Долу под нас се разбиваха зелени вълни и пелени от пяна се виеха по пясъка.

— Не гледай надолу и няма да ти се завие свят. — Кими сръчно се спускаше надолу по пътеката.

Не можех да се оставя на едно дете да ме засрами и я последвах, като здраво се хванах за въжетото, което Гайлфорд беше опънал. Не знам как успях да стигна долу, без да падна.

Пристигането ни подплаши чайките и гларусите, които излетяха с крясък.

— Тъй като току-що сме яли, ще бъде по-добре, ако се поразходим още малко, преди да влезем във водата — предложих аз.

Кими се съгласи.

— Обичам да се разхождам. Събирам миди и хубави камъни, а си имам и тайно скривалище!

— А толкова ли е тайно, че никога да не ми го покажеш?

Малката ме хвана за ръка и тръгнахме към едно място, където в морето се издигаха сиви, прорязани от цепнатини скални отломъци.

— Тук — каза тя и посочи към един отвор между камъните, — погледни вътре! Това е моята пещера.

Наведох се напред и взех в ръка едно от съкровищата на Кими.

— Колко са хубави, Кими — казах аз и докато разглеждах мидите и шарените камъни, които тя беше събрала там, се опитвах възможно най-дискретно да залича с крак следите в пясъка, които показваха, че това място не е чак толкова тайно, колкото си мислеше Кими. Нека да вярва, че то принадлежи само на нея.

— Ще влезем ли сега във водата? — попита тя.

Кимнах. Хукнахме към морето, цапахме из плитчините и играехме в приборя. Облизах солената пяна по устните си и усещах как солената вода щипе краката ми. Кими цвърчеше от удоволствие — беше на седмото небе от радост.

— Марго, ти трябва завинаги да останеш тук — каза тя изведнъж.

— Не може, малката ми. Налага се да се връщам в Америка.

— Моля те, Марго! Не се връщай! Остани тук!

— Някой ден може би ще ми дойдеш на гости.

— Казваш ми това просто така. Искам да останеш тук. Никой не излиза да се разхожда с мен — само ти. Е, да, и чичо Гайл — понякога.

— Не преувеличавай. Доста често си идвала в скривалището си.

— Шт! За това никой не бива да знае. Сама идвам тук. Моля те, не ме издавай!

Не ѝ обещах нищо. Ставаше ми неприятно от мисълта, че Кими е идвала сама на плажа. Все пак трябваше да говоря с някого за това. С Гайлфорд? Защо Катрин не се грижеше малко повече за дъщеря си?

Щом стана време да се връщаме, Кими както винаги изтича напред.

— Който стигне пръв горе, е победител — извика тя и се хвана за въжето. Предложението беше неспортсменско, защото за въжето можеше да се хване само един човек. Но в бързината тя не беше помислила за това.

Изчаках я да се качи горе. Оттам тя извика:

— Победих! Победих! — преди още аз да започна да се катеря.

Бях изминала почти половината път, когато въжето се скъса. Чух как някой извика, а после всичко около мен потъна в мрак.

Първото нещо, което почувствах, беше гадене. Опитах се да извикам, но не можах да издам нито един звук. Усетих нещо влажно на

бузата си. Как се беше озовал Мълдун тук? Той ближеше лицето ми и скимтеше тихо.

— Добро куче!

Вдигнах ръка да го погаля. Тя ме болеше и кървеше. Уплашена, опипах десния си крак, в който усещах адски болки, и установих, че доста се е подул в глезена. Стиснах зъби и се опитах да раздвижа пръстите на крака си, защото някъде бях чела, че ако човек може да движи пръстите на краката и ръцете си, гръбнакът му не е счупен. Изглежда, с него всичко беше наред.

С мъка се изправих, колкото да облегна гръб на една скала, а в резултат Мълдун веднага престана да скимти и с радостно махане на опашката извести колко се радва на малкия напредък.

— Мълдун! Доведи помощ, Мълдун!

Той не мърдаше от мястото си. Все нещо трябва да стане, мислех си аз и се опитвах да се изправя, но веднага отново падах върху пясъка. Сега кучето започна да вие.

— Тихо, Мълдун! Моля те, млъкни!

О, Господи, само този вой ми липсваше.

Междувременно от морето към брега се приближаваха гъсти ивици мъгла и изведнъж въздухът стана влажен и студен. Прииждащият прилив вече беше в доста опасна близост до мен, пяната от разбиващите се вълни ме заливаше и Мълдун все по-нетърпеливо дърпаше ръкавите ми, като че ли искаше да каже: „Хайде, тръгвай най-сетне!“

— За съжаление, не мога, приятелю!

Тогава някой извика името ми. Кими! Тя стоеше с Гайлфорд горе на ръба на скалата и показваше надолу към мен.

— Марго! — извика Гайлфорд, като отдръпна детето назад. — Марго, стой спокойно! Слизам веднага!

Като че ли часове минаха, докато Гайлфорд коленичи до мен. Така ми олекна от близостта му, че се разплаках. Тогава Гайлфорд се наведе над мен и ме целуна по устните.

— Не се движи — предупреди ме той загрижено, — може да имаш нещо счупено.

— Нищо не е счупено — само ми се вие свят — хлипах аз.

— Може би от загубата на кръв — каза Гайлфорд, гледайки ръката ми.

— Какво правиш всъщност тук? Мислех, че си в Лондон!

— Бях забравил нещо и за щастие тъкмо се бях върнал, когато Кими вдигна тревога.

Междувременно до ръба на скалата се бяха събрали и останалите членове на семейството. Те възбудено жестикулираха и говореха един през друг и за първи път бях благодарна на мъглата, защото ми беше страшно неудобно да ме гледат в такова окаяно състояние.

— Можеш ли да станеш? — попита Гайл.

Заради него събрах всичките си сили и опитах още веднъж. Но отново ми притъмня пред очите и мислех, че трябва да се предам.

Гайлфорд ме хвана, вдигна ме на ръце без особени усилия и започна да се изкачва. Със здравата си ръка го прегърнах, облегнах глава на рамото му и се учудвах, че слабият мирис на терпентин от пуловера му ми даваше толкова силно чувство на сигурност.

Под краката на Гайлфорд се къртеха камъни, удряха се няколко пъти в скалата и с трясък се приземяваха в бездната. За мой ужас той веднъж падна на колене. Но страхът ми, че можем да се сгромолясаме и двамата, беше напразен. Той ме държеше здраво и веднага успя да се изправи. Най-сетне стигнахме горе.

Невъзможно бе да изразя с думи колко бях благодарна на Гайлфорд. Само му се усмихвах и се надявах, че ще ме разбере.

Сър Хенри пръв дойде при нас.

— Как можа да се случи това? — извика той, приближавайки, като се подпираше на бастуна си и на ръката на Тили, която загрижено попита:

— Ранена ли сте?

— Ръката ти кърви, Марго! — извика Кими и започна да плаче.

— Как може така да плашите детето — възмути се мисис Фостър, като че ли нарочно се бях ударила. Тя енергично дръпна Кими към себе си и я поведе към къщата.

— Марго, дете, кажи как се случи това? — повтори сър Хенри. Опитах се да мисля трезво и да сглобя разбитите си на парчета спомени.

— Въжето — казах аз. — Въжето се скъса, като се държах за него.

Катрин наблюдаваше сцената от подобаващо разстояние и нервно дръпна от цигарата си, а Дан приближаваше забързан, за да

помогне на Гайлфорд. Сплетоха ръцете си на столче и заедно ме занесоха до стаята ми, където ме оставиха под покровителството на Катрин и мисис Фостър.

Когато жените се опитаха предпазливо да съблекат блузата ми, медальонът се закачи за пръстена на Катрин, синджирчето се скъса и той падна на пода.

За момент забравих болките. Бързо се наведох от леглото. Но Катрин беше реагирала по-бързо. Преди да успея да го докосна, тя вече триумфално държеше бижутото в ръка.

— Върни ми го! — Аз самата се изненадах от твърдостта в гласа си.

Очите на Катрин се присвиха и трябваше да минат няколко секунди преди тя неохотно да сложи медальона в джоба на блузата ми, оставена върху леглото пред мен.

— Ръцете ти са изподрани и наранени. Мисис Фостър няма да може да се погрижи за тях, ако държиш нещо в ръка — предупреди тя.

Когато икономката сложи йод върху раните ми, в очите ми се появиха сълзи, а като превързваше глезена ми, изпитах желание да крещя.

След като всички рани бяха почистени, Катрин се приближи до леглото ми с чиста рокля и каза:

— Ела, ще ти помогна да се облечеш.

— Благодаря, ще се справя сама.

Катрин кимна с безразличие.

— Добре, тогава ще сложа мръсните неща в пералнята.

Тя взе блузата и искаше да излезе от стаята.

— Спри! — Успях да я хвана за ръката и да я задържа, а като извадих медальона от джоба на блузата, тя приличаше на котка, на която мишката току-що и се е изплъзнала. Без съмнение, Катрин беше хвърлила око на медальона. Но защо? Въздъхнах с облекчение, когато двете жени излязоха от стаята ми, и тогава явно съм задрямала.

Тили чукаше на вратата.

— Донесох ви чаша хубав чай и зеленчукова супа, мис Марго — каза тя. — Сега трябва да хапнете нещо, за да оздравеете по-бързо.

Не ми беше толкова до ядене, но за да не разочаровам Тили, която толкова се грижеше за мен, си взех малко от супата.

Тя беше много вкусна и чак сега забелязах колко съм гладна.

— Вие сте чудесна готвачка, Тили — похвалих я аз. — Тази супа и мъртвец може да съживи.

— Много ви благодаря, мис Марго. — Тили се изчерви от радост и смутено приглади престилката си с ръце.

— Тили... Как мислите, защо мис Катрин и мисис Фостър не могат да ме понасят? — попитах аз, като привършвах с яденето. — Те наистина не могат да ме търпят. Сигурна съм. Само не знам защо. Какво съм й направила?

— Абсолютно нищо — каза Тили тихо, а като вдигнах поглед, забелязах, че тя бърше очите си.

— Но, Тили, какво има? Защо плачете?

Тя се приближи до мен и ми прошепна на ухото:

— За Бога, бъдете предпазлива, мис. Мисля, че ви заплашва голяма опасност. Смъртна опасност!

— Мен ли? Какво имате предвид?

— Да... знаете ли... Казват, че всъщност мис Анжела е била убита... Моля ви, бъдете предпазлива!

— Но за убийство досега никой не ми е споменавал, Тили. Мистър Гайлфорд ми разказа, че леля Анжела е паднала от скалата, защото един от люлеещите се камъни се е преобърнал.

— Това е вярно, мис Марго — бързо кимна Тили в знак на съгласие. — Полицията беше тук и разследва случая. Казаха, че смъртта на мис Анжела е нещастен случай. А и аз не съм ви казала нито дума.

— За какво не сте ми казали, Тили?

— Мис Марго... Аз ви обичам. Никой от семейство Мъртън не е идвал при мен в кухнята да готвим или да ми дава рецепти. Никой не е така мил като вас и ще ви кажа какво видях със собствените си очи. Но моля ви, не издавайте на никого! Трябва да остане между нас!

Кимнах.

— Полицията смята, че никой не е забелязал как е станало нещастиято. Но това не е вярно. Видях от прозореца какво се случи. Както всяка вечер мис Анжела седеше върху нейния камък и се люлееше напред-назад. След известно време мистър Дан излезе от къщата и отиде да я извика. Не мога да кажа дали мис Анжела го е чула или не. Но във всеки случай тя не се огледа настрани. Тогава изведнъж стана нещо странно. Не вярвах на очите си. Когато Анжела

отново се залюля напред, камъкът бавно се наклони надолу, съвсем бавно, като на забавен кадър все по-надолу и по-надолу, докато накрая с трясък полетя към пропастта.

Тя изхлипа и ужасена затаи дъх. Едва след известно време бях в състояние да изговоря въпроса, парещ устните ми.

— Дан ли я блъсна?

Тили се разхлипа още по-силно.

— Не знам. Той беше достатъчно близо. Би могъл да го направи. Но беше с гръб към мен и не можех да виждам движенията му. О, мис Марго... не знам, наистина не знам.

— Защо не си казала на никого за това, защо си го запазила в тайна?

— Полицията не попита за подобно нещо. А мистър Дан не каза, че е бил при нея. Тогавя той избяга, сякаш дяволът го гонеше, и се скри в къщата. Когато по-късно дойде рибарят, за да ни съобщи ужасната новина, той се направи на изненадан като другите. Защо трябваше да му причинявам затруднения? Никога нищо лошо не ми е направил. А и аз не знам как всъщност стана това. Разказах ви го само за да сте предпазлива. Много ви моля, внимавайте!

Тя още веднъж избърса очите си, взе подноса и излезе от стаята ми.

Закрих лицето си с ръце. О, Господи! Тили ме предупреждаваше да се пазя от мъжа, който вчера ме беше целунал! Беше ли Дан убиец? Прилошаваше ми, като си спомнях колко близо бяхме стояли с конете до пропастта. Изведнъж ме обзе чувството, че въздухът в стаята не ми достига. Исках да изляза навън, да дишам дълбоко!

Като отворих вратата, почти се сблъсках с Гайлфорд.

— Исках само да видя дали си по-добре. Позвъних на лекаря в селото, но в момента той има спешен случай.

— Вече съм по-добре. Няма причина за безпокойство! Като поспя добре една нощ, всичко отново ще е наред.

— Да, да се надяваме. Все пак лекарят трябва да прегледа ръката ти. — Той говореше много сериозно. — Ела, седни за момент, трябва да ти кажа нещо.

Погледнах го въпросително.

— Мисля, че някой нарочно е прерязал въжетото.

— Но, Гайлфорд...

— Почакай! И аз самият още не съм съвсем убеден. Засега е само подозрение. Утре ще огледам въжето. За съжаление, сега е прекалено рисковано да се излиза навън — тъмно е и е много мъгливо.

— Чуй, Гайлфорд! Вчера ти почти ми се присмя, като казах, че са ме заключили в стаята, а сега твърдиш, че някой се е опитал да ме убие!

— Просто две случайности в разстояние на два дни са прекалено много. И внимавай! Оставям Мълдун при теб и едва ли някой ще се осмели да се приближи. Заклучи вратата зад мен, тогава нищо няма да се случи. Във всеки случай няма да ти навреди, ако си предпазлива.

Легнах си разтревожена. Мълдун продължи да тича още известно време наоколо, като че ли искаше да инспектира стаята ми, а след това се сви на кълбо до леглото ми.

Погалих го по главата и въздъгнах. Защо да се безпокоя напразно? И утре е ден. Гайлфорд сигурно щеше да установи, че подозрението му е било неоснователно.

Едно беше сигурно: някой в Мъртън Манър беше враждебно настроен към мен. Но кой?

Бях попаднала в ситуация, от която трябваше да изляза колкото може по-бързо. Нямах намерение прибързано да се влюбвам в осиновения си чичо или в Дан, който беше заподозрян в убийство.

Реших при първия удобен случай да дам медальона на дядо си и веднага след партито да си замина под някакъв предлог. Искаше ми се да остана поне дотогава, защото в никакъв случай не исках да изпусна запознанството с многото известни гости на леля ми. Вероятно бих могла да напиша статия за тези хора...

Заспах с тази утешителна мисъл.

На следващата сутрин цялата бях схваната и имах чувството, че костите ми са се разпаднали. След като се облякох, все пак успях съвсем сама да сляза по стълбите. Отивайки към трапезарията, срещнах Гайлфорд.

— Здравей! Добро утро — казах аз.

Той обви раменете ми с ръка и прошепна:

— Търсих въжето, но не го намерих, а това потвърждава най-лошите ми опасения. След това чух, че го е взел мистър Ларинт. На въпроса ми той отговори, че го изгорил, защото било опасно да се използва повторно протритото въже.

— Но той сигурно го е оглеждал преди това?

— Каза, че не бил обърнал внимание, но е на мнение, че въжето се е протрило в скалата.

— Сигурно има право. — Обърнах се и продължих към трапезарията. — Не можеш да си представиш колко ми олеква при мисълта да не подозирам никого. Но ти благодаря, Гайлфорд, че така се грижиш за мен.

В гласа ми прозвуча много повече упование, отколкото ми се искаше. На кого въобще можех да се доверя? Само мисълта за скорошното ми заминаване ме крепеше. Ако всички знаеха, че скоро доброволно ще напусна Мъртън Манър, нямаше да е необходимо някой да полага усилия да ме прогонва.

Възможността да обявя заминаването си се яви, когато, преди да седнем на закуска, Чарлз Ларинт донесе пощата за сър Хенри.

— Писмо за вас, Марго. — Катрин ми връчи един тънък плик и сортира останалата поща.

Писмото беше от Джулия. Докато го четях, сър Хенри попита:

— Е, всичко наред ли е в Ню Йорк?

— За съжаление, не — излъгах аз, — братовчедка ми е болна и трябва да влезе в болница за операция. Жалко наистина, но трябва да си замина възможно най-бързо, защото освен мен тя няма никого, който би могъл да се погрижи за нея.

— Не, Марго! — извика Кими. — Не можеш да заминеш! Не преди партито. Моля те! Моля те!

— Успокой се, миличка! Ще си замина едва в следобеда след партито. Пак ще пристигна навреме.

Кими сияеше, сякаш ѝ бяха направили огромен подарък.

— Жалко, че трябва да ни напуснеш.

Катрин посегна към салфетката си.

— Все още ми се струва, че току-що си пристигнала.

Тя невинно ме погледна, но думите ѝ ми прозвучаха лицемерно.

Дан и Гайлфорд мълчаха. Само сър Хенри като Кими беше искрено натъжен.

— Толкова скоро ли ще ни напуснеш? Та ние дори не можахме истински да се опознаем — каза той. — Затова трябва да оползотворим оставащото време. Не искаш ли след закуска да дойдеш в стаята ми?

— С удоволствие, дядо — кимнах аз. Значи днес щях да имам възможност да му дам медальона.

Още едно нещо исках да направя на всяка цена: интервюто с леля ми. Събрах цялата си смелост и казах:

— Лельо Катрин, наистина ще ми направиш голяма услуга, ако ми дадеш поне едно малко интервю. Ще ти дам да прочетеш всичко, което съм написала, и...

— Тази идея е прекалено дръзко искане. Абсолютно невъзможно! — Катрин буквално избълва тези думи и аз съжалих, че съм се върнала към темата, когато се намеси сър Хенри:

— Ще ти разкажа всичко, което искаш да знаеш за леля си, Марго... „Един баща разказва за известната си дъщеря“. Как ти харесва това заглавие?

— Страхотно е, дядо! Имаш ли нещо против, лельо Катрин?

— Ти май пред нищо не се спиращ? Но не храни напразни илюзии. Кой ще повярва на един старец, който говори с жабите!

Тя скочи и ядосано излезе от стаята.

Аз се изчервих. Защо не се задоволих с първото ѝ „не“? Всъщност тя с право се ядоса.

След закуска дядо ме хвана за ръка и ме заведе в стаята си. Мълдун тромаво се заклатушка след нас.

Старецът ми показа книгите си, дипломите и почетните грамоти и явно се радваше на моята компания. Слушах го с половин ухо, защото мислех как би било най-добре да му дам медальона. Най-сетне събрах смелост.

Казах с неуверен глас:

— Дядо, майка ми много те обичаше.

— Ако това е било така, нямаше да ме напусне. — Лицето на сър Хенри помръкна.

— Последните й мисли бяха насочени към теб. Тя ме изпрати тук.

— Твърде късно — измърмори старият човек, — твърде късно.

— Може ли някога да бъде късно за любов и прошка?

Извадих медальона от джоба на полата си и го сложих в ръката му.

— На смъртния си одър мама ме помоли да ти донеса този медальон. Това беше много важно за нея.

Възлестите пръсти на сър Хенри се свиха около медальона. Той мълчаливо ме погледна.

— Няма ли да го отвориш, дядо?

Най-сетне той натисна капачето. След това ми го показа.

— На снимката сме баба ти и аз. От другата страна има малко пликче с пръст от Мъртън Манър.

— Но тук има и още нещо. Виж!

Изад пликчето дядо извади едно малко, сгънато листче.

— На него е написано нещо, но не мога да го прочета. Почеркът е много ситен. Ще ми го прочетеш ли?

Четях с разтреперан глас:

„Мили татко, исках да дойда самата аз, защото се надявах, че най-сетне бихме могли да се сдобрим. Изпращам ти дъщеря си и медальона, за да знаеш, че не съм преставала да обичам мама, теб и родното си място. Моля те, прости ми.

Уанда.“

Като вдигнах поглед, видях, че дядо ми се беше отпуснал в креслото. По лицето му се стичаха сълзи. Той протегна ръка към мен, аз се приближих и облегнах глава на рамото му. Той галеше косата ми и шепнеше.

— Уанда. Моята Уанда.

След малко, запъвайки се, започна да разказва:

— Спомням си, като че ли беше вчера. Тя дойде при мен и ми каза: „Татко, аз обичам един мъж и заминавам с него за Америка.“ Бях разярен и не можех да разбера защо иска да ме напусне. Разкрещях се и ѝ казах, че ако замине за Америка, ще я лиша от наследство и че не искам да я виждам повече... Тя последва мъжа си. На всяка от дъщерите си бях подарил такъв медальон за шестнайсетия рожден ден. Когато Уанда ни напускаше, взе само дрехите си и медальона.

— Моля те, дядо, прости ѝ!

— Всъщност аз отдавна съм ѝ простил... Радвам се, че дойде, дете мое. И съм щастлив, че имам такава внучка.

Старият човек се беше преобразил. В очите му все още имаше следа от тъга, но лицето му излъчваше такова спокойствие, каквото преди това не бях забелязвала у него. Той наистина беше щастлив, че най-сетне е сключил мир с дъщеря си, макар и едва след смъртта ѝ.

Олекна ми, че успях да изпълня даденото пред майка ми обещание. Сега вече можех да се върна вкъщи.

Обхваната от настроение за примирение, реших да помоля Катрин за прошка, защото смятах, че съм се държала с нея доста дръзко.

Като стигнах до стаята ѝ, чух, че някой пише на машина, и помислих, че не е удобно да я прекъсвам по време на работа. Тръгнах към стаята си с намерението да я видя по-късно.

Погледнах през един от прозорците на коридора и не можах да повярвам на очите си, като видях Катрин и Дан да се разхождат долу, явно погълнати от сериозен разговор. Кой тогава пишеше на машината на Катрин? Гайлфорд ли?

Защо въобще се замислях над това? Какво ме засягаше онова, което става в стаята на леля ми?

Опаковах част от нещата си, а след това слязох долу, за да пия чай.

Както винаги, Тили беше подредила масата чудесно.

— Сър Хенри няма да слезе, Катрин се разхожда, а Гайлфорд отиде в селото — съобщи тя.

— Значи ние двамата оставаме насаме — засмя се Дан, който беше влязъл при последните ѝ думи.

— И трябва да призная, че това ми харесва.

Въпреки подозрението на Тили чувствах, че той все още ме привлича, но същевременно се страхувах от него. Полагах всички усилия да се държа нормално, но щом Тили наля чая и ни остави сами, ръцете ми така се разтрепериха, че разплисках чашата си.

Дан учудено ме погледна. След това каза замислено, сякаш четеше мислите ми:

— Предполагам, че междувременно си чула слуховете за убийството.

— Чух, но не се поддавам на такива приказки. Кой би имал причина да убива леля ми?

— Съпругът винаги е главният заподозрян. — Дан впи поглед в очите ми.

— С настоящото признавам съпруга за невинен — опитах се аз да обърна всичко на шега. — Кой е следващият в списъка?

— Какво би казала за Гайлфорд? — влезе Дан в тона ми, но виждах, че не му е до шеги.

— Гайлфорд ли? Какъв мотив би могъл да има той?

— Наследник е на сър Хенри. След смъртта на Анжела делът му се увеличава. Сигурно се страхува да не би сър Хенри да определи и теб за наследница.

— Защо си мислите, че съм дошла в Мъртън Манър заради парите?

— Във всеки случай сър Хенри много се привърза към теб. Това го виждат и слепците. И не мога да го упрекна. Ти си чаровна, знаеш ли? Докато е жив, той по всяко време би могъл да промени завещанието си.

— Да не би да искаш да кажеш, че сър Хенри е в опасност, докато аз съм тук?

— Дали си тук или не, няма абсолютно никакво значение. Завещанието няма нищо общо с престоя ти. Но ако умреш...

— Искаш да кажеш, че аз съм в опасност...

Погледнах Дан, като се опитвах да не издавам страха си.

— Сама би могла да прецениш.

В този момент в стаята се втурна Кими.

— Марго! Марго! Роклите са готови! Ела да ги пробваме и да видим как ще изглеждаме. Виж, вече съм облякла моята! Как ме намираш?

— Очарователна си, като истинска дама. Цветът наистина ти отива.

Доволна от това прекъсване, аз се обърнах към Дан:

— Извинявай, Дан. Не бива да карам мисис Фостър да ме чака. Тя и бездруго е претоварена с работа.

— Но, разбира се. — Дан стана и докато следвах Кими, чувствах погледа му в гърба си.

Той наистина ли смяташе, че Гайлфорд е способен на убийство, или само искаше да го злепостави в моите очи, защото го ревнува? Но да се допуска, че някой мъж ме ревнува, беше доста пресилено.

Отивайки на проба, още веднъж се заклех да напусна възможно най-бързо това място, където явно пречех на някой от „милите“ роднини.

Прекарах вечерта със сър Хенри, защото в малкото дни, които оставах до заминаването ми, и двамата изпитвахме нужда да бъдем колкото може повече заедно.

На другата сутрин ми се искаше да си поспя по-дълго, но Кими заблъска по вратата ми рано-рано, за да ми каже, че допълнителната прислуга за партито била дошла.

— Стани, погледни през прозореца и ги разгледай. После всички трябва да се облекат еднакво и тогава вече не могат да бъдат различени един от друг.

Към входа се приближаваха най-малко двайсетина души. Повечето жени бяха наметнати с шарени вълнени шалове и разговаряха, смеейки се, с мъжете, които явно полагаха големи усилия да бъдат забавни.

Изчакахме, докато всички влязат в къщата, а после Кими седна на леглото ми, за да гледа как се обличам и сресвам. След това бързо слязохме долу да закусим.

— О, Марго, виж колко много цветя! — извика Кими, като влязохме в трапезарията. Навсякъде, където и да погледнеш човек, имаше огромни букети. Омаен дъх на цветя изпълваше цялата стая. Много ми се искаше да тичам от цвят на цвят, да ги докосвам, да вдъхвам аромата им.

Наоколо бързо се суетяха прислужници, които изнасяха или поставяха нови мебели. Не беше необходимо да ни казват, че присъствието ни в трапезарията е нежелателно.

Като ни видя в кухнята, Тили избърса изпоцапаните си с брашно ръце в престилката и каза:

— Днес няма да се сервира закуска, както обикновено. Вземете си юфка от подноса до мивката.

Помогнах на Кими да полее юфката си със сметана и понеже от превъзбуда тя не искаше да яде, накрая изядох и нейната порция.

След закуска се опитах да предложа помощта си, но никъде нямаха нужда от нея. С Кими не бяхме желани, защото навсякъде пречехме с любопитството си.

Часовете минаваха като минути и когато накрая прислугата започна да носи студените закуски от кухнята към бюфета, стана време за преобличането.

Мисис Фостър ми позволи да помогна на Кими да се облече. Взехме си душ, сресаме си косите една на друга, а след това настъпи най-вълнуващият момент, когато застанахме една срещу друга във вечерните си рокли.

— Изглеждаш чудесно, Марго! Със сигурност ти си най-хубава от всички!

— Ами, я само се погледни! — казах аз и я избутах пред огледалото. Кими се изчерви от радост, възхищавайки се на рокличката си, която беше чест за шиваческото изкуство на мисис Фостър.

Изтичахме долу и както беше наредила Катрин, застанахме в редицата за посрещането. Леля ми, облечена в парижката си рокля, естествено заемаше почетното място. До нея стоеше Гайлфорд, а аз застанах от дясната му страна. До мен, потънал в мълчание, Дан чакаше идването на гостите.

— Дори не знаех, че ще има оркестър — казах аз и посочих музикантите, които се бяха разположили в една ниша.

— Катрин мисли за всичко — измърмори Дан, — просто за всичко.

Бях си представяла церемонията по посрещането по-посредствена.

Всички гости бяха много мили и любезни, но, за съжаление, не можеше да се познае кои са издатели, кои критици или писатели.

Кими най-много привличаше вниманието на знатната публика, което беше повод за Катрин след формалностите да каже:

— Мисис Фостър, детето да си ляга веднага щом се нахрани. Това е парти за възрастни, а не детска забава.

Чувствах се изключително добре в компанията на „елита на английската литература“ и вечерята приключи много по-бързо, отколкото ми се искаше.

А сега? — мислех си аз. Какво ли е измислила Катрин за развлечение на гостите си?

Не беше необходимо да гадая дълго. Двама прислужници донесоха един магнетофон, който поставиха върху масичка, докато Катрин правеше следното съобщение:

— В отговор на многобройните ви молби, многоуважаеми дами и господа, ще ви представя няколко пасажа от най-новата си книга „Тимпани и тромпети“. Моля, настанете се удобно, преди да ги чуем заедно.

Музиката започна да свири, а гостите се настаняваха около масата.

В този момент Кими изтича към майка си и здраво се хвана за роклята ѝ:

— Моля те, Катрин, не искам да си лягам! Кажи на мисис Фостър да не ме отвежда!

Катрин нетърпеливо дръпна ръцете на Кими от роклята си и приглади полата си. След това хвана детето и неумоливо го помъкна към мисис Фостър, която стоеше точно до мен.

— Казах ви да я сложите да спи! — Очите ѝ святкаха от гняв.

Кими, превъзбудена от многото нови преживявания вечерта, започна да пици и да се тръшка.

— Ще я заведа да си легне — казах аз. — Ела, Кими!

Като я хванах за ръка, сълзите ѝ бързо пресъхнаха. Тъкмо излизахме от стаята, когато музиката престана да свири и настъпи изпълнена с очакване тишина. Тогава изведнъж помещението се изпълни с шум от пищеца машина.

Катрин изтича към магнетофона, извади ролката и сложи друга, като просъска на слисаните прислужници: „Идиоти! Нищо не можете да свършите като хората!“

След кратка пауза прозвуча гласът на авторката, Катрин Мъртън, четяща на благоговейно слушащата си публика откъси от най-новото си произведение.

Как беше попаднал звукът от пишещата машина върху магнетофонната лента? Беше ли го записала Катрин, за да създава впечатлението, че усърдно работи, докато в действителност тя въобще не е в стаята си?

Но защо трябваше да заблуждава семейството си? Дали понякога не се среща тайно с някого? С любовник? Човек би могъл да очаква от нея подобно нещо.

— Трябва ли да си съблека роклята, като си лягам? — прекъсна Кими мислите ми.

— Ако не искаш утре цялата да е изпомачкана!

Кими поклати глава и щом влязохме в стаята ѝ, тя се съблече. Като я слагах в леглото ѝ, тя вече беше почти заспала.

Долу партито продължаваше. Бяха започнали и танците. Някои от гостите вече се сбогуваха с домакинята, но повечето явно имаха намерение да останат до сутринта.

Тъкмо бях излязла на терасата за глътка въздух, когато чух зад себе си гласа на Гайлфорд.

— Тези приеми ме отегчават до смърт. И с теб ли е така? Ела да се поразходим малко. Сигурно на никого няма да липсваме.

Без да дочака отговора ми, той ме хвана за ръка и тръгнахме към конюшните. Щом се отдалечихме достатъчно, за да не могат да ни видят от къщата, той се отпусна върху тревата и ме дръпна към себе си. Известно време седяхме мълчаливо един до друг.

Тук, в тази спокойна обстановка, подозренията на Дан ми се струваха просто абсурдни. Най-малкото се опитвах да си внуша, че Гайлфорд е вън от всякакво съмнение.

Когато той ме прегърна, това ми се стори съвсем естествено.

— Марго — прошепна ми той. — Ти сигурно вече си забелязала какво става с мен. Влюбих се в теб. Безнадеждно. Какво означава всъщност влюбих се — аз те обичам!

Той се наведе над мен и ме целуна, най-напред нежно, но скоро след това все по-страстно, докато ме обзе чувството, че светът около мен потъва. Той целуваше очите, ушите, шията ми. Но когато устните му се плъзнаха към деколтето на роклята ми, събрах колкото разум ми беше останал и го отблъснах.

— Престани, Гайлфорд! Моля те, остави ме!

— Но ти ме обичаш! Знам това. Можеш ли да отречеш, че ме обичаш?

Не, не можех. Но не можех и да му кажа, че го обичам. Още не. Ами ако беше убиец?

Не знам какво щеше да се случи, ако в този момент не ме беше повикала Тили:

— Мис Марго! Мис Марго!

Гайлфорд ме пусна и ми помогна да стана.

— Какво има, Тили?

Когато Тили приближи, видях, че лицето ѝ е съвсем бледо от страх и вълнение.

— Сър Хенри — извика тя. — Има някакъв пристъп и пита за вас!

— За мен ли?

— Всъщност за мис Анжела, но си мислех, че бихте могли...

Знаех какво очаква Тили от мен и хукнах с нея към къщата. Ако присъствието ми можеше да помогне на дядо, нямаше значение за кого ме смята.

За първи път бях благодарна на приликата си с Анжела.

Три седмици по-късно все още бях в Мъртън Манър.

Тъй като сър Хенри имаше нужда от мен, казах, че операцията на Джулия се отлага, и сега ден и нощ се грижех за него.

Той търпеше около себе си само своята Анжела и ако не го хранех, щеше да умре от глад.

Това, че непрекъснато ме наричаше Анжела, имаше особено влияние върху мен. Все по-често мислех как ли е изглеждала леля ми и дали някой би могъл толкова да я мрази, за да я убие.

Не успявах да се отърся от страха, че ме грози опасност, понеже се грижа за дядо си. Разказът на Тили не ми излизаше от ума, а разсъжденията на Дан за завещанието ме караха много да се замислям. Наистина ли някой желаше смъртта на сър Хенри?

Докато съзнанието му беше помрачено, сигурно не съществувахе непосредствена опасност за мен самата. Защото в състоянието, в което се намираше в момента, не беше възможно да промени завещанието си.

Един ден, след като се нахраних, дядо заспа и аз седнах на терасата. Радвах се, че слънцето все още има достатъчно сили да

топли.

— Мога ли да седна за момент при теб?

Дан придърпа един стол до мен. — Имам чувството, че ме избягваш. Толкова рядко те виждам.

— Непрекъснато съм заета със сър Хенри — отклоних аз въпроса и се опитах да не се изчервявам, защото Дан имаше право. Избягах го, откакто той изрече онези ужасни подозрения срещу Гайлфорд.

— Не бива толкова да се жертваш заради стареца, в края на краищата дошла си тук да си почиваш.

— Да, но нещата се промениха. Той има нужда от мен, по-точно има нужда от Анжела.

Дан хвана ръката ми.

— Чуй, Марго. Знаеш ли, аз много те обичам! Не постъпих правилно, когато по време на ездата ти се натрапих. Моля те да ме извиниш за това. Но достатъчно дълго се въздържах. Сега трябва да говоря с теб.

Не знаех какво да правя. Какъв претекст да измисля, за да попреча на Дан да ми се обяснява в любов? Наистина той все още много ме вълнуваше, но същевременно се страхувах от него.

— Аз също те обичам, Дан, както и всички други, с които се запознах тук в Мъртън Манър. Но има един човек в Ню Йорк, когото... Моля те, разбери ме.

— Значи това било! — Дан въздъхна и сви юмруци, а аз вече не разбирах самата себе си.

Само преди четири седмици смятах, че бих могла безумно да се влюбя в Дан, мечтаех си да бъда желана от мъж като него. А сега всичко се беше променило.

Думите на Тили ли бяха виновни? Отдавна се опитвах да си внуша това, но сега знаех, че съм се лъгала. Гайлфорд беше този, който стоеше между нас. В този момент разбрах, че въпреки най-добрите ми намерения и въпреки че от партито на Катрин насам той почти не беше говорил с мен, аз обичах Гайлфорд от цялото си сърце.

— Моля да ме извиниш, Дан, но стана хладно. Отивам да си взема пуловер.

— Естествено. — Дан се опита да се усмихне, но в погледа му се четеше болка и на мен много ми дожаля.

Изтичах в стаята си и замислено се загледах към морето. Не знам дали монотонният плясък на вълните или блясъкът на слънцето върху водата бяха причина, но внезапно нещо силно започна да ме привлича към брега. Нещо неумолимо ме караше да отида на мястото, където Анжела беше умряла.

— Мълдун! Мълдун! — Спрях пред кухнята и виках кучето, което направо оглупя от радост, че ще излиза с мен навън.

След злополуката, която преживях, избягвах да ходя на брега и сега тръгнах по дългия път, който се виеше между скалите.

Като стигнахме до мястото, където се е намирал падналият люлеещ се камък, първо не смеех да се приближа до него. Но чувството, което ме беше накарало да дойда на брега, сега ме принуди да огледам камъка най-подробно.

— Ела, Мълдун! — извиках аз на кучето, което, скимтейки, стоеше на няколко метра разстояние.

Какво си въобразявах, че ще намеря след толкова дълго време?

— Това е само един камък, Мълдун. — Аз потупах скалата с ръка. — Един съвсем обикновен камък.

Мълдун започна да скимти още по-силно и изведнъж ме обзе чувството, че някой ме наблюдава.

— Ех, да можеше да говориш — казах на Мълдун, — ти сигурно единствен знаеш какво се е случило в действителност.

Изкачих се няколко метра по хълма нагоре и се отпуснах на земята, да си почина малко. Времето беше на дъжд и слънцето, което доскоро ме топлеше, беше изчезнало зад тежките облаци.

Междувременно Мълдун се беше върнал в къщата по пътя, по който бяхме дошли. А и мен вече не ме свърташе на това ужасно място. Като ставах, ритнах с крака си един камък, който се изтърколи по ръба на скалата и падна в морето. Видях го как потъна във водата.

Там, откъдето се беше изтърколил, блестеше парче синьо стъкло. Взех го и внимателно го разгледах. Стъклото беше шлифовано и съвсем леко издраскано. Кими сигурно много щеше да му се зарадва, реших аз, и пъхнах находката в джоба си.

По обратния път мислех, че всъщност беше много глупаво да идвам тук. Нищо не постигнах, освен това, че станах още по-нервна, каквато и бездруго бях.

Тъй като нямах желание да разговарям с никого, се насочих към конюшните. Може би, ако пояздех малко, щях да се успокоя.

Като отворих вратата, Дяболо започна да цвили и да тропа с копита. В конюшната винаги е било мрачно, но днес не виждах нищо и запалих една лампа. Миризмата на газ се смесваше с топлия дъх на сено и изпаренията на конете.

Дяболо беше много неспокоен. Въртеше се нервно из бокса си и удряше с копита по стените.

— Спокойно, момко, нищо не искам от теб. Ще яздя с Джиния.

Каква ли ездачка е била Анжела, та е можела да се справя с Дяболо? Сигурно е имала желязна воля и нерви от стомана.

— Ела, Джиния! — Поведох Джиния към пътеката, за да я оседлая, но, изглежда, нервността на Дяболо ѝ беше повлияла, защото тя непрекъснато ми се изплъзваше. — Е добре, момичета ми, тогава ще ти сложа първо юздите.

Понечих да се върна, за да взема ремъците от куката до вратата, когато се заковах като вкаменена.

Лампата! Лампата се беше обърнала и пламъците обхващаха сеното и препречваха пътя към вратата.

Изтичах, хванах Джиния за гривата, но кобилата изцвили от страх, отскубна се от мен и отиде при Дяболо. В този момент жребецът счупи преградната стена на своя бокс, изпръхтя, започна да рие с крака и присвил уши, оголи зъбите си, когато се опитах да се приближа.

Пламъците блокираха единия изход, а паниката на разбеснелия се жребец — другия. Бях в клопка.

Конюшната се превърна в ад от оранжевочервени пламъци и черен дим.

Промъкнах се към бокса на Джиния и с пъшкане се строполих върху сламата. Лежах, дишайки тежко, докато пламъците стигнаха до дъските.

Тогава се прехвърлих в бокса на Дяболо и отново веднага се хвърлих на пода, за да мога да вдишам колкото е възможно повече кислород.

Копитата на Дяболо бяха на сантиметри от главата ми, но това вече нямаше значение. Дори вече си мислех, че е по-малко болезнено да се умре от ритник в главата, отколкото да изгориш.

Вече почти се бях примирила със съдбата си, когато чух, че някой ме вика по име:

— Марго! Марго! Къде си?

Дан. Да ме спаси ли беше дошъл, или да ме убие?

Чух го, че се боричка с Дяболо, а ботушите му бяха толкова близо до главата ми, че можех да ги пипна.

Но аз се страхувах от него повече, отколкото от огъня.

Тогава той се спъна в крака ми и се наведе към мен.

— Марго! Слава Богу, че си жива! Чуваш ли ме?

Той не искаше да ме убие!

— Дан! — изграчих аз, защото не можех да говоря нормално. Разтърси ме пристъп на кашлица, докато Дан извеждаше Дяболо навън, а след това се върна за мен.

Той искаше да ме носи, но това не беше необходимо. Мисълта, че жребецът беше спасен, ми даваше достатъчно сили да се измъкна от конюшната със залитане.

— Браво, момиче! — хвалеше Дан Джиния, която мъкнеше след себе си, хванал я за едното ухо. Секунди по-късно покривът се срути с трясък зад нас.

Успях да се задържа върху краката си, докато се появи Тили. Тогава паднах в ръцете ѝ.

— Мис Марго, мис Марго! — извика Тили. — Ръцете ви са обгорени. А как изглежда лицето ви! Ако бях видяла пламъците по-рано...

— Хайде да, я занесем в къщата, Тили!

Това беше гласът на Гайлфорд. Започнах да плача и от облекчение, и от болка. Усмихнах му се през сълзи.

— Мога да вървя сама — казах аз. С Гайлфорд от едната и Дан от другата страна тръгнах бавно крачка по крачка към къщата.

Дан изтича напред, за да доведе мисис Фостър, която трябваше да донесе мехлем против изгаряне, а Гайлфорд предпазливо ме водеше към стаята ми. На вратата казах:

— Благодаря, Гайлфорд! С всичко останало ще се справя и без чужда помощ.

Дрехите висяха по тялото ми на парцали, косата ми беше опърлена, а като се погледнах в огледалото, видях, че лицето ми е почерняло от дима.

Когато се появи мисис Фостър, вече се бях съблякла и колкото бях успяла — почистила. Тъй като икономката остави вратата след себе си отворена, Гайлфорд ме чу как виках от болка, когато тя започна да маже раните ми с мехлема.

Той блъсна вратата, измъкна мехлема от ръцете ѝ и каза:

— Не така грубо! Вървете си, сам ще го направя.

Мисис Фостър изглеждаше толкова смаяна, че щях да се изсмея с глас, когато тя обидено излезе от стаята ми.

— Всъщност се чувствам по-добре, отколкото изглеждам — уверявах аз Гайлфорд.

— Възможно е да изпаднеш в шок.

— Ами! Имам само няколко обгаряния, и то не чак толкова тежки. Извадих невероятен късмет. Жива съм! Преди един час не бих заложила и стотинка за живота си.

В този момент Тили мина край вратата с пълен поднос.

— Тили — извиках аз, — яде ли нещо сър Хенри?

— Не, мис. Направих всичко възможно, но той иска неговата Анжела.

— Аз ще му занеса яденето.

Чувствах кожата си опъната до пръсване, но дядо ми ядеше толкова малко, че всеки залък беше важен за него. Не обърнах внимание на протестите на Гайлфорд и Тили и занесох таблата в стаята му.

— Анжела, какво се е случило? Как изглеждаш?

— Опасявам се, че причиних пожар.

Дадох му лъжица бульон в устата.

— Вероятно съм съборила лампата в обора. Тя е подпалила сеното и всичко избухна в пламъци. Конете са спасени, но всичко останало се превърна в развалини.

— Ти си здрава. А това е единственото нещо, което има значение.

Сър Хенри изяде почти всичко, а аз бях доволна и малко горда, като върнах подноса на Тили.

След това се прибрах в стаята си и си легнах.

Малко по-късно дойде Гайлфорд. От пръв поглед разбрах, че нещо не е наред.

— Наистина съжалявам, че с невниманието си причиних пожар. Но може би...

— Не бъди толкова наивна, Марго! — Той седна до мен. — Целият обор мирише на газ. Някой равномерно е залял навсякъде, преди да го подпали.

— Мисля, че оборът е изгорял до основи.

— Не забеляза ли, че вали? Изсипа се дъжд като из ведро и загаси пламъците. Имаш ли представа кой би могъл да подпали огъня.

Лицето на Гайлфорд приличаше на каменна маска, чиито очи хвърлят гневни искри.

— Всеки би могъл да бъде, с изключение на сър Хенри и Кими. Но кой ме мрази толкова и защо?

Макар да знаех, че не бива да го правя, разказах на Гайлфорд наблюденията на Тили и защо всъщност съм дошла в Мъртън Манър.

— Но моля те, на никого не казвай! — помолих го аз. — Само исках да знаеш.

— От мен никой нищо няма да чуе — обеща Гайлфорд.

— Вярваш ли, че Дан наистина би могъл да убие Анжела? Смяташ ли го за възможно? О, Гайлфорд, какво да правя?

— Веднага ще сложа нова ключалка на вратата ти. Донесъл съм. Успокой се, Марго. Но сега е дошъл моментът да узнаеш истината за Анжела.

— Но аз знам всичко. Сър Хенри я е обожавал, Дан все още копнее за нея, че дори и семейство Ларинт чувства липсата ѝ.

— Ларинтови виждаха само привлекателната ѝ страна. Но в действителност Анжела беше дявол.

Гайлфорд отметна къдрите от лицето си, в което сега не се забелязваше абсолютно нищо младежко.

— Анжела беше най-малката дъщеря и сър Хенри я глезеше безмерно. Е, да, от време на време се преструваше, че я наказва, като я заключваше например в спалнята ѝ. Но Анжела се присмиваше на това наказание и бягаше през прозореца с въжето. Сър Хенри беше безсилен срещу нея, а Катрин се беше поболяла от ревност.

— Скиташе ли Анжела из мочурището, като е била толкова необузdana?

Гайлфорд горчиво се засмя.

— Мочурището малко я интересуваше. Не, тя пренебрегваше с най-бързата кола, която можеше да се намери, към града. Там срещнала един ден Дан, който работеше тогава като репортер. Тя го преследваше

навсякъде, докато накрая той се ожени за нея. Сър Хенри предложи работа на Дан в Мъртън Манър, за да задържи Анжела, но тогава стана още по-лошо. Анжела се отегчаваше до смърт. Започна да ходи по мъже и изобщо не се опитваше да се крие. Вестниците бяха пълни със слухове за похожденията ѝ.

— А теб преследвала ли те е? Искам да кажа — в края на краищата ти не си ѝ бил истински брат.

Изчервяването на Гайлфорд даде отговор на въпроса ми.

— Тя често ме причакваше в колата ми. Веднъж се беше скрила зад седалката и аз не забелязах нищо, докато не пристигнахме в Лондон. Там тя ми направи страхотна сцена в присъствието на репортери, които предварително беше уведомила. На следващия ден имаше статии за случая във всички вестници. Сър Хенри беше възмутен, а Дан кипеше от яд, за което не бих могъл да му се сърдя. Да, Дан би имал достатъчно основание да убие жена си.

— Защо тогава го защитаваш?

— Защото не го е направил. Той никога не би могъл. Просто е много слаб за подобно нещо. Освен това все още смятам, че смъртта на Анжела беше нещастен случай. Тя беше убедена, че правилата и законите са създадени за другите, и се опитваше да оспори закона за гравитацията. Но тъкмо с него не можа да се справи. Когато се навеждаше с камъка прекалено напред, тя рискуваше да падне. А по-късно точно това се случи. Толкова е просто!

— Не е чак толкова просто, Гайлфорд. Знаеш ли, че и ти си заподозрян? Най-малкото Дан те подозира. Той смята, че ти се стремиш към парите на сър Хенри, а след смъртта на Анжела би могъл да очакваш по-голям дял от наследството.

Не добавих, че Дан вижда опасност за мен в това, че дядо би могъл евентуално да напише друго завещание.

— Вярваш ли му?

— Не, разбира се, че не! — казах аз, без да се поколебая за секунда дори, а Гайлфорд ме привлече към себе си и така страстно ме целуна, че коленете ми се подкосиха.

След това за мое най-голямо разочарование ме отблъсна от себе си и се залови да поставя новата брава. Накрая ми подаде ключа с думите:

— Обещай ми, че винаги ще заключваш вратата след себе си.

Аз кимнах.

Когато Гайлфорд напусна стаята ми, се питах дали не беше задържал един ключ и за себе си.

Затворих очи и се опитах да мисля логично.

Катрин е ревнувала Анжела, защото сър Хенри я е обичал повече. Със смъртта на Анжела делът ѝ от наследството се увеличава.

А Чарлз Ларинт? Може би той е бил един от многото ѝ любовници. Един отблъснат любовник също би могъл да има мотив за убийство.

Дори и сър Хенри е имал такъв мотив. Кой знае колко болезнено е било за него да има такава разпусната дъщеря. Дали халюцинациите му нямат връзка с чувството му за вина?

Взех един аспирин, поспях малко и като се събудих, се чувствах по-добре.

Реших да посетя дядо за малко преди вечеря. Докато е болен, всичко трябваше да продължава както досега. Ако се оставех да ме прогонят от Мъртън Манър, дядо щеше да умре от глад, защото той ядеше само когато го хранех.

— Дядо — извиках аз през отворената врата.

— Влез!

Като влязох, бях изненадана от силната светлина в стаята му. Светеха всички лампи, а сър Хенри беше седнал и пишеше.

— Добър вечер, дядо. — Спрях до вратата.

— Марго! — Сър Хенри ме погледна и очите му светнаха от радост. — Отдавна не съм те виждал и вече мислех, че си си заминала. Радвам се, че все още си тук. Днес за първи път поднових работата над книгата си. — Той ми показва листовете, които беше изписал. — Виж, какво ще кажеш за това?

— С лекота се чете. А ти доволен ли си?

— Да. — Дядо се отпусна назад върху възглавниците си, изтощен от непривичното напрежение.

Много ми се искаше веднага да кажа на семейството за подобрението му. Но дали трябваше? Нямаше ли с това да изложа и двама ни на ненужна опасност?

Преди още да успея да взема решение, сър Хенри ме помоли да му донеса чаша черешов ликьор.

— Но, моля те, само черешов ликьор, Марго. — Веднага ще донеса.

Излязох усмихната и забързах към кухнята. На всяка цена трябваше да съобщя на Тили добрата новина.

— Доста е жилав старият — каза Тили и приглади престилката си.

Върху ушите ѝ видях отпечатъците от обещите. Сигурно бързо ги беше свалила, като ме е чула да идвам. В началото изобщо не се замислих над това, но после си спомних как изглеждаха обещите и дъхът ми секна.

Камъните в обещите на Тили бяха съвсем същите като парченцето стъкло, което беше в джоба ми. Дали към обещите не е имало и колие, от което е паднало камъчето? Убиецът на Анжела ли беше изгубил синия камък?

Възможно най-разсеяно попитах:

— Кой ви подари обещите, Тили?

Ръцете на Ти ли посегнаха към ушите и тя се изчерви.

— Нали не мислите, че съм ги откраднала, мис Марго? Да не би старата Фостър да ви е разправяла лъжи по мой адрес?

— Разбира се, че не мисля така. Просто съм любопитна и си мислех, че имате много потаен приятел.

Тили се изчерви още повече. Този път, защото се чувстваше поласкана.

— Не, мис Марго. Мис Катрин ми подари обещите. Каза, че не можела повече да ги гледа. Аз, разбира се, не попитах защо.

Катрин! Бързо се обърнах и се престорих, че търся ликьора на сър Хенри в кухненския шкаф.

Това вече беше обяснение. Катрин беше пестелива. Наистина тя даваше пищни партита и си поръчваше рокли в Париж за тях, но това беше част от имиджа ѝ на „преуспяваща авторка“.

От друга страна, тя пестеше от всичко, което може, дори роклята на дъщеря ѝ беше ушита от икономката.

Ако Катрин беше изгубила камъка от някоя гривна или колие, тя не би хвърлила останалите части от комплекта просто така.

Но трябваше да се допусне, че е изгубила камъка по съвсем безобиден начин. Не можех да си представя как елегантната Катрин се катери по скалите, за да размести люлеещия се камък с кирка.

— Какво търсите, мис Марго?

Тили се беше приближила до мен, за да ми помогне, и за момент аз забравих за обещаните.

— Сър Хенри иска чашка черешов ликьор преди вечеря.

— Току-що го занесох в стаята на мистър Дан. Ще изтичам да го донеса.

— Не е необходимо, Тили. Сама ще отида. Вие си имате достатъчно работа.

Апартаментът на Дан беше точно срещу спалнята на сър Хенри.

Почуках на вратата. Не последва отговор. Почуках още веднъж. Пак никакъв отговор. Предпазливо натиснах дръжката на вратата и установих, че не е заключено. Отворих и извиках:

— Аз съм, Дан, Марго. Сър Хенри иска от ликьора, който е още при теб.

Никакъв отговор. Дан не беше тук, но видях гарафата с ликьор върху писалището му и влязох да я взема. Таблата беше толкова тежка, че приклекнах, като я вдигнах с обгорената си ръка, при което полупразната чаша на Дан падна и остатъкът от ликьора се разля върху килима и там се образува червено петно.

Бързо взех една салфетка и коленичих на пода да избърша ликьора, когато в стаята влязоха Катрин и Дан.

Бях прекалено изненадана, за да се обадя, че съм там. Двамата се караха, а Катрин затвори вратата след себе си, за да не се чуват гласовете им из цялата къща. Бях в капан.

Катрин каза с властен тон:

— Съобщението за годеща ни ще се появи във вестника утре, а през септември ще се оженим.

— Няма да стане — каза Дан. — Вярно е, че останах тук през всичките тези години, но категорично отказвам да се ожения за теб.

— О, напротив, ще го направиш! — Гласът на Катрин се снижи до опасно ръмжене. — Или искаш да разкажа на всички какво се случи с Анжела в действителност? Трябва ли да узнае целият свят, че ти си убил жена си?

— Не можеш да ме накараш да се ожения за теб с шантаж, защото не те обичам.

— Но аз те обичам — отвърна Катрин. — И това е единственото нещо, което има значение. Обичам те, откакто мъжът ми почина и

останах вдовица.

Идеше ми да се пъкна в миша дупка, защото ми стана ясно, че съм чула много повече, отколкото трябва, но трябваше да ги накарам да ме забележат, преди Катрин да ме открие случайно. Изкашлях се.

С две крачки леля ми се озова до бюрото, погледна ме и лицето и посивя.

— Как ти дойде наум да шпионираш? — изкрещя ми тя.

— Не съм искала да шпионирам — опитах се да обясня. — Само исках да взема ликъора за сър Хенри.

Мълчание. Очите на Катрин още по-силно заблестяха от яд. Въпреки всичко успех някак си да се изправя.

— Още от секундата, в която те видях за първи път, ми стана ясно, че с теб ще си имам само неприятности и че имаш намерение да получиш дял от Мъртън Манър.

— Това не е вярно! Дойдох тук, за да изпълня едно обещание.

— И с това да получиш прошката на дядо си за Уанда, а теб, дъщеря й, да приеме в семейството си с отворени обятия.

Държах таблата с гарафата ликьор пред себе си като щит. След случайно дочутата информация за убийството на Анжела и изнудването на Катрин бях в опасност.

Тя нямаше да ме остави да си тръгна просто така с това, което знам. Единственият ми шанс беше да проточа разговора, докато Тили или мисис Фостър дойдат да ме потърсят, за да нахраня сър Хенри.

Нападението е най-добрата защита, мислех си аз, и отпратих първия удар към леля си.

— Сега, след като знам, че искаш да се ожениш за Дан, разбирам защо беше толкова ядосана, когато Дан излезе да язди с мен.

После се обърнах към Дан:

— Защо й разрешаваш да се държи така с теб? Защо й позволяваш да те изнудва?

Лицето на Катрин се разкри в подигравателна усмивка и тя отвори уста, за да отвърне, но с едно движение на ръката Дан я накара да замълчи.

— Остави аз да обясня. Това поне трябва да ми позволиш.

Катрин се облегна на вратата и така ми препречи пътя за отстъпление, а Дан започна да разказва.

— Тогава — каза той — Анжела се прибра сутринта — Господ знае откъде, — след като цяла нощ я нямаше. Имахме страшна разпавия, а после я затворих в стаята ѝ и не исках никого да виждам.

Дан ходеше из стаята напред-назад, а аз му бях благодарна за всяка отминаваща секунда.

— Следобед, когато бях в кабинета си, тя успя да излезе навън. Всъщност аз я чух, но продължих да работя. Щом мисис Фостър сервира чая, слязох долу, където сър Хенри и Гайлфорд вече седяха пред камината. Без да кажа нито дума, минах край тях и излязох навън. Както очаквах, Анжела седеше върху нейния камък. Гледаше към морето и се люлееше напред-назад. Или наистина не ме е чула, че я викам, или се правеше, че не чува. И тогава тръгнах към нея.

— Защо, Дан? — триумфираше Катрин. — Защо? Искаше да я доведеш за чая или да я бутнеш от скалата?

— Исках да я доведа за чая — каза Дан едва чуто. — Марго, трябва да ми повярваш. Исках да я доведа, кълна се. Вместо това я убих.

— Дан! — отстъпих крачка назад от уплаха.

— Разбира се, не съм я бутнал от скалата. Нещастен случай беше. Анжела не беше чула, че съм се приближил до нея, защото шумът на вълните беше заглушил стъпките ми. И когато изведнъж ѝ заговорих, тя така се стресна, че люлеещият се камък изгуби равновесие и падна.

— А аз видях всичко! — Катрин се смееше. — Ако Дан веднага беше казал истината, всичко щеше да протече по друг начин. Но той се изплаши и накара полицията да мисли, че когато нещастieto се е случило, Анжела е била сама. С това той ми даде коз в ръцете. Обичам го, въпреки че е страхлив, а може би точно заради това.

Така постепенно обстоятелствата се изясниха.

— И аз се поддадох на изнудването. — Дан удари с юмрук по масата. — Обичах Анжела, трябва да го знаеш. Въпреки всичко я обичах. Когато тя умря, за мен животът изгуби смисъл. Вече нищо нямаше значение за мен.

— Но за мен Дан е нещо много важно. За мен той е всичко. А ти, Марго Ландън, по-добре да не си беше пъхала носа в чуждите работи.

Изпитвах огромно желание да запрата в лицето ѝ подноса с ликьора и тогава може би щях да мога да избягам.

Но кой щеше да ми повярва, ако отправех обвинения по неин адрес. Думите ми щяха да бъдат опровергани от нейните.

Така че оставих подноса върху бюрото и конвулсивно свих ръце в джобовете си. Тогава пръстите ми се докоснаха до синьото камъче и изведнъж ми хрумна нещо.

Всъщност това, което имах предвид, беше доста дръзко, но и единственият ми шанс.

Извадих камъка от джоба си и протегнах ръка към Катрин.

— Виждала ли си някога това, Катрин?

Тя пребледня.

Бавно прибрах камъчето в джоба си.

— Дан, не те ли учудва фактът, че тя е наблюдавала как е умряла Анжела? Не е ли трябвало и тя да бъде при другите за чая?

Не дадох възможност на Дан да отговори, а продължих да излагам версията на моето обвинение.

— Катрин така е разместила люлеещия се камък, че той вече не е бил в равновесие. Докато тя се е занимавала с това, в стаята ѝ е тракала пишещата машина, тоест магнетофонната лента е поддържала впечатлението, че тя усърдно се занимава с работата си.

Следобед тя е наблюдавала през прозореца си дали усилията ѝ ще се увенчаят с успех. Катрин е убила Анжела, Дан. Катрин я е убила, а теб е накарала да повярваш, че това е твое дело.

Катрин ме стрелна с поглед, но с това не можеше да ме спре.

— Твоето скъперничество те издаде, Катрин. Камъчето в джоба ми е от комплекта обеци и огърлица или гривна, нали? Носила си бижутата, като си размествала камъка, за да го извадиш от равновесие, и едно от камъчетата е паднало. Вместо да хвърлиш бижутото, ти си подарила обеците на Тили, на която си казала, че никога не бива да ги носи в Мъртън Манър.

— Вярно ли е това, Катрин? — попита Дан.

— Изнудването е най-малкият от греховете ѝ. Тя е убила Анжела! — Едва сега чух колко пронизително звучеше гласът ми. — Тя ѝ е завиждала за слабостта на сър Хенри към нея, искала е наследството на Анжела за себе си, а повече от всичко е искала теб!

— Само лъжи — каза Катрин и се опита хладнокръвно да се засмее. — Просто момичето съвсем е откачило. Кой ще повярва на подобни безсмислици? И тя е луда като дядо си!

Тя тръгна към мен, но Дан я спря, като застана между нас. Тогава тя пак се върна до вратата и препречи изхода.

— Вярвам на всяка дума на Марго — каза Дан. — Вярно е, че ти завиждаше на Анжела и я мразеше. Мразеше и Уанда. Мразеше сестрите си, защото те бяха обичани, а ти не. Ти нямаше нищо друго, освен твоето писане, а това просто не можеше да понесеш.

— Лъжи! — изкрещя Катрин. — Само лъжи!

— О не, това е истината. Не се лаская от факта, че ти наистина си ме обичала. Ти ме искаше главно защото принадлежах на Анжела. А убийството си подготвила много грижливо. Замисляла си го месеци наред.

Катрин се сви като тигрица, готова за скок, и извади от чантата си пистолет, чието синкавочерно дуло насочи към нас.

— Дай ми камъка!

Бавно поставих камъка върху дланта си и чаках следващата ѝ крачка. Тогава на вратата се почука.

— Тук ли е мис Марго? — попита Тили.

— Да, тук е. Тъкмо обсъждаме нещо с Дан, но тя ще дойде веднага.

— Донесох подноса с яденето на сър Хенри — обясни момичето.

— Върви сега в стаята на сър Хенри, но аз ще те чакам пред вратата. Ако направиш дори и едно подозрително движение, ще стрелям. — Катрин се приближи към мен.

Нито за момент не се усъмних, че тя ще се поколебае да използва оръжието. Щеше да убие с него и мен, и Дан, защото и той нищо не можеше да направи срещу пистолета.

Като ме видя да излизам от стаята, лицето на Тили просветна от радост.

— О, мис Марго, търсихме ви навсякъде. Вече се опитах да нахраня сър Хенри, но той пита за Марго! Не за Анжела!

Искаше ми се да се развикам, а още повече да избягам колкото може по-бързо, но така щях да изложа на опасност не само себе си, но и Дан, и Тили.

Тили, която не можеше да види пистолета на Катрин, само каза:

— Днес вечерята ще бъде сервирана по-късно, мис Катрин, защото на мистър Гайлфорд му се наложи още веднъж да отиде до града.

— Още по-добре — усмихна се леля ми.

Като затворих вратата на дядовата стая зад себе си, почувствах облекчение. За известно време бях в безопасност.

— Добър вечер, дядо. — Опитах се да се усмихна и сложих подноса върху леглото.

— Ти не ми донесе ликьор, Марго. Е, нищо, не е чак толкова фатално. Гладен съм и се радвам на яденето.

Докато хранех сър Хенри лъжичка по лъжичка, си блъсках главата как да намеря изход от отчаяното си положение. Струва ми се, още от самото начало знаех, че има само една възможност за бягство от стаята на дядо: спасителното въже, каквото имаше във всяка стая.

Но само като си представех, че трябва да се спусна по въжето, ми ставаше лошо. Но друг изход нямаше. Нарочно изпуснах лъжицата на пода, за да проверя дали под леглото все още има въже. Придърпах го към себе си.

Как щях да закрепя въжето на прозореца, без сър Хенри да забележи нещо?

— Дядо — предложих аз, — какво ще кажеш за един топъл компрес на очите? Струва ми се, че малко си ги преуморил.

— Да, дете, напълно е възможно. Компресът ще ми се отрази добре.

Намокрих една кърпа, изстисках я и я сложих върху очите му.

— Не искаш ли да ми разкажеш една легенда за Мъртън Манър, докато кърпата е върху очите ти?

Сър Хенри започна разказа си и още преди първият компрес да е изстинал, бях вързала въжето за крака на тежкото писалище и отворих прозореца.

След това се върнах при сър Хенри и смених изстиналата кърпа с друга.

Моментът за действие беше настъпил.

Докато дядо продължаваше да говори, аз се покатерих на перваза на прозореца и обзета от страх, погледнах в черната пропаст под мен. Тогава събрах всичките си сили. Ако не исках Катрин да ме застреля, ми оставаше само пътят през прозореца.

Непохватно хванах въжето и разтреперана прехвърлих крака през перваза, като се опитвах да опра пръстите на краката си на външната стена. След това се отблъснах от стената. Но това ми се удаде само за

секунда, после въжето се върна обратно и аз силно се ударих в стената. От уплаха едва не изпуснах въжето.

Никога не съм мислила, че ръцете ми са толкова слаби. Плъзнах се по въжето прекалено бързо, при което още повече разраних и без това охлузените си ръце. Като минах няколко метра, повече не можех да се държа от болка и паднах.

Не беше отвисоко, но се ударих силно и за момент имах чувството, че не мога да си поема въздух.

— Марго! Марго! — викаше сър Хенри, докато аз лежах под прозореца му в тъмнината.

Щом аз чувах гласа на дядо дотук, значи и Катрин го чуваше.

Направих усилие да стана и побягнах. След няколко секунди ми стана ясно, че е безсмислено да се мотая слепешката наоколо. Спрях се и реших да тръгна към къщата на Ларинт. Там щях да съм на сигурно място. Като им разкажех историята си, Ларинт веднага щеше да отиде да повика полицията.

Погледнах назад през рамо. В стаята, от която току-що бях избягала, светеше. Значи междувременно Катрин беше открила бягството ми.

Сигурно вече се носеше надолу по стълбите, побесняла от яд.

Щеше ли да се опита Дан да я спре и по този начин да ми осигури преднина?

Горчиво се усмихнах, като сама отговорих на въпроса си. Какво можеше да направи бедният човечец? Катрин имаше пистолет!

Тичах, докато накрая вече мислех, че ще ми се пръснат дробовете, и спрях за момент да се послушам. Крясъкът на една кукумявка заглуши шума на морето.

Къщата на Ларинт трябваше да е нататък. Дали наистина се движех в правилна посока? Не бях ли се отклонила от пътя?

Ами ако паднех от скалите или попадех в някоя шахта на мината, каквито тук в тресавището имаше в изобилие?

Отново спрях за момент и се опитвах да се ориентирам в обстановката.

Изведнъж през ума ми мина ужасна мисъл.

Защо тичах към Ларинтови? Катрин беше близка с тях. Дали щяха да повярват на обвиненията ми? Вероятно не. Не отивах ли право в клопката?

Вървах надясно, където смятах, че след известно време трябваше да стигна до отклонението за Бодреви. Дълбоко в себе си съзнавах, че никога няма да стигна до селото, но трябваше да вървя нанякъде, нали животът ми беше в опасност.

Нямах представа от колко време вървя, когато зад себе си чух стъпки. Замръзнах.

Поглеждайки през рамо, видях светлината на фенерче, която описваше дъга надясно, а после наляво.

В паниката си налетях на жив плет от розови храсти. Бодлите израняваха ръцете и краката ми и аз ухапах пръста си, за да не изкрещя силно.

Хвърлих се на земята и се опитах да се скрия в храсталака колкото може по-добре.

— Марго! Марго!

Гласът на Катрин ехтеше ужасно над тресавището.

— Марго! Малката ми, върни се! Сър Хенри има нужда от теб!

Затаих дъх. С такива трикове не би могла да ме накара да издам скривалището си.

Светлината се приближаваше все повече и повече.

А тъкмо сега трябваше да си поема дъх. Притиснах нос колкото можех по-близо до земята. От вонята на гниещите растения почти ми прилошаваше. Не биваше да кихам. Запази спокойствие, за Бога, заповядвах си аз.

— Марго! Марго! Къде си?

През гъсталака от рози виждах Катрин. Тя държеше фенерче в ръка и бавно се придвижваше напред крачка по крачка, като лъвица, промъкваша се към плячката си.

Сега тя стоеше на другия край на храсталака. Беше толкова близо до мен, че усещах миризмата на тежкия ѝ парфюм.

Осмелих се отново да поема дъх едва когато тя тръгна към тресавището.

— Марго! Марго! — Гласът ѝ се отдалечаваше.

Щом се уверих, че Катрин вече не може да ме види, изпълзах от скривалището си.

Възможно най-безшумно се отправих в противоположната посока, към селото. Разклонът на пътя не можеше да е далеч.

В стремежа си да увеличи бързо разстоянието между мен и Катрин станах непредпазлива и не обръщах достатъчно внимание къде стъпвам. Изведнъж почвата под мен поддаде. Краката ми започнаха да затъват в тресавището. Колената ми! Бедрата...

Преди да успея да предприема нещо, вече бях затънала до кръста в блатото.

След колко ли време щеше да ме погълне мочурището? Отчаяно мислех как да предотвратя това.

Ако започнех да затъвам още повече, трябваше да разперя ръце в страни и да се опирам на тях.

Но какво щеше да стане, ако Катрин се върне?

В това безнадеждно положение щях да бъда изцяло в нейни ръце. Тя просто щеше да ме потопи още по-дълбоко, а ако намереха тялото ми, на никого нямаше да му хрумне, че е убийство.

Нещастен случай, щяха да кажат...

След като първите мигове на паника бяха отминали, установих, че макар да бях затънала до кръста в блатото, не потъвах повече. Стоях върху нещо твърдо.

Опитът да вдигна единия си крак завърши с разочарование.

Студената кал по кожата ми ме отвращаваше и дори не исках да си представям зелената слуз, която обгръщаше долната част на тялото ми. И бездруго вече ми прилошаваше от отвратителната смрад.

Като се опитах да се опра на едната си ръка, по китката ми се плъзна нещо студено и лигаво. Потръпнах от страх.

Аз самата още не бях виждала змии в тресавището, но Дан ми беше разказвал, че Дяболо се страхувал винаги, когато ги види. Дори веднъж се натъкнали на кълбо от три вплетени една в друга змии.

Опитах се да се измъкна от калта, като се опирах напред на двата си лакътя. Напразно.

„Запази спокойствие“ — заповядвах си аз и се опитвах да дишам дълбоко.

След няколко мига ми хрумна една идея. Облегнах се назад и вдигнах едновременно двата си крака колкото можех по-високо, за да се отблъсна напред.

След три опита успях да се измъкна малко нагоре. Обувките ми останаха залепени в калта, но в момента това ми беше абсолютно безразлично.

Измъквах се от капана сантиметър по сантиметър. Накрая успях да извадя краката си от тинята със силно отблъсване и паднах по гръб върху твърдата почва.

Полежах няколко секунди и ми се искаше да вия от облекчение, но страхът от Катрин, която можеше да е някъде наблизо и да ме търси, скоро ме насочи към други мисли.

Затаих дъх и се ослушах, но освен шума на вятъра и крясъка на една кукумявка не се чуваше нищо друго.

Мобилизирах всичките си сили и се опитах да стана, при което за малко не се строполих под тежестта на собственото си тяло, защото от полепналата по мен кал сигурно тежах три пъти повече.

С големи усилия се върнах до храстите от диви рози, зад които все пак можех поне да се скрия от Катрин. Отчупих един клон, почистих го от бодлите, а после изстъргах най-голямата мръсотия от дрехите си.

Това беше мъчителна работа, но като свърших, имах чувството, че съм отслабнала с доста фунтове. Сега поне можех да се движа горедолу нормално.

Бавно и предпазливо запристъпвах от крак на крак, движейки се в посоката, която според мен водеше към селото.

Изведнъж замръзнах на мястото си.

Зад мен нещо се движеше.

Катрин! Значи все пак ме беше чула. Този път нямаше светлина, която да ме предупреди. Чувах я да се приближава. Все по-близо...

Разумът ми заповядваше да бягам, но тялото ми не се подчиняваше.

Можех само да стоя и да чакам това, което се приближаваше към мен.

От вятъра мъглата около мен приемаше призрачни форми, а когато изведнъж нещо студено и влажно докосна краката ми, аз изкрещях от ужас.

Тогава почувствах върху раменете си големи, тежки лапи.

Мълдун!

— О, Мълдун! Това си ти! — Прегърнах огромното куче, което се беше изправило пред мен, ближеше лицето ми и скимтеше от радост.

След бурния поздрав той свали лапите си от раменете ми и щом стъпи на земята, захапа полата ми със зъби и ме помъкна.

Хванах каишката му и го оставих да ме води. В края на краищата Мълдун беше отраснал в тресавището. Познаваше опасните места по-добре от мен и по-успешно щеше да ме преведе край тях!

Тогава той започна да вие.

— Тихо, Мълдун! — Опитах се да затворя муцуната му с ръка. — Ще млъкнеш ли най-сетне!

Но от протестите ми нямаше полза.

Винаги съм смятала, че кучетата вият само ако седят на задните си крака, но Мълдун обикаляше около мен и на равни интервали издаваше ужасни звуци.

Не знам защо реших, че кучето ще ме заведе в Бодреви. Вероятно защото исках да стигна дотам.

За моя изненада трябваше да установя, че се приближаваме към морето, а когато вятърът разкъса мъглата, с ужас разбрах, че стоим на мястото, от което Анжела е паднала от скалата.

— Тук си значи — каза Катрин зад мен. Гласът ѝ звучеше съвсем спокойно, но в него се усещаше триумф.

Обърнах се към нея.

— Наистина ли помисли, че можеш да ми се изплъзнеш?

Мълдун изръмжа глухо и заплашително.

Луната огряваше широкото чело на Катрин. Тя предизвикателно издаде брадичката си напред и насочи черното дуло на пистолета си точно срещу сърцето ми.

— Съжалявам, Марго, но трябва да го направя. Това, че те затворих в стаята на Анжела, не помогна. И при падането от скалите — противно на всякакви очаквания — оцеля. Преживя дори пожара в конюшнията. Но сега с теб е свършено.

Стоях безпомощно пред нея и я гледах като хипнотизирано от змия зайче, когато Мълдун без повече предупреждения изведнъж скочи върху Катрин.

Чух как огромното му тяло се сблъска с нейното, преди тя да успее да натисне спусъка.

За момент помислих, че писъкът, който чух, е излязъл от моята уста. Но това беше Катрин, която пронизително пищеше, докато тялото

й падаше в пропастта върху същия камък, с който се беше срутила сестра ѝ.

— Марго! — Гайлфорд тичаше към мен и аз просто се отпуснах в протегнатите му ръце.

— Къде е Дан? — попитах аз. — Тя уби ли го?

Не разбирах какво ми отговаря Гайлфорд и още не мога да си спомня какво стана след това. Предполагам, че ме е занесъл в къщата, защото дойдох на себе си, когато Тили ме къпеше в топла вода, а втвърдените ми от кал дрехи лежаха върху пода на банята.

Щом видях, че отварям очи, Тили развълнувано съобщи:

— Мистър Гайлфорд се прибра, когато Катрин вече ви преследваше навън. Ние изобщо нямаше да узнаем какво става, ако мистър Дан не ни беше разказал цялата история. Не му беше лесно, разбира се, защото той не е от най-смелите.

— Значи Дан е жив? — въздъхнах аз. — Страхувах се, че тя...

— Не, не.

Тили ми помогна да изляза от ваната, уви ме в предварително затоплена хавлия и ми донесе чиста нощница и пантофите.

Тъкмо се бях облякла, когато в стаята ми се втурна Кими с ококорени от ужас очи.

Прегърнах я.

— Мисис Фостър каза, че Катрин била мъртва. — Кими ме погледна в очите, но въпреки това не можех да разбера какво става в главата ѝ.

— За съжаление, това е вярно, Кими.

Ако допреди няколко мига бях потресена от собствените си ужасни преживявания, то сега бях съвсем спокойна. Кими имаше нужда от мен.

— С майка ти се случи нещастие. Ела, седни на коленете ми. Ще ти разкажа всичко.

Кими се притисна към мен, а аз ѝ разказах възможно най-предпазливо какво се е случило, като премълчавах грозните подробности.

— Искам тази нощ да спя при теб — каза Кими, когато за миг замълчах. — Моля те, не ме оставяй сама! Не искам да бъда сама!

Кими не плачеше. Щеше да ми е по-леко, ако беше заплакала. По-естествено, по-нормално беше.

— Разбира се, че ще спиш при мен. Ела, малката ми, ще те сложа в леглото.

Тя ме последва в спалнята. Отметнах одеялото, под което и аз бих се мушнала с удоволствие, а тя се сви във възглавниците и придърпа завивката до брадичката си.

— Ще останеш ли завинаги при мен, Марго?

— Ще видим.

Целунах Кими по бузата, оставих една лампа да свети и затворих вратата след себе си.

Тили все още ме чакаше в дневната.

— Благодаря за всичко, Тили. Аз...

— Мистър Гайлфорд е в коридора. — Гласът ѝ звучеше пискливо. — Би искал да знае дали може да влезе.

— Ядосана ли сте му?

— Той ми взе обещите! Няма право на това. Те са ми подарък.

— Пуснете го, Тили.

Гайлфорд влезе в стаята и се отпусна на дивана. Сега изглеждаше с десет години по-стар, отколкото днес следобед.

— Полицията от Бодреви беше тук — каза той през зъби. — Трябваше да им обещава, че никой няма да напуска Мъртън Манър. Утре ще дойдат пак. Трябва да отговорим на някои неприятни въпроси.

— Къде е Дан? — попитах аз. — Наистина ли се чувства добре?

— Да, добре е. Той не е бил чак в такава опасност като теб. Тя те мразеше най-много и се страхуваше от теб. Знаеше защо си дошла в Мъртън Манър. И тъй като ѝ беше ясно, че сър Хенри ще прости на дъщеря си, и се страхуваше от подялба на наследството, твоят живот беше в опасност.

— Но че е убила Анжела, нямаше да можем да докажем, защото тя взе от мен синия камък.

— Ти беше разкрила ходовете ѝ, а тя не искаше да рискува да те пусне при сър Хенри с това, което знаеш, или да разкажеш за него на някого друго. Тя знаеше, че старецът те обича и ще повярва повече на теб, отколкото на нея.

Той нервно приглади косата си.

— Не, за нея щеше да е по-лесно, ако беше успяла да те отстрани от пътя си. Естествено, по възможност трябваше да прилича на нещастен случай, а ако ти беше потънала в тресавището, никой

нямаше да може да я обвини. Ако те беше застреляла, след това вероятно щеше да те натика в някоя от дълбоките дупки на тресавището. Много рядко са успявали да извадят някого оттам. Кой можеше да намери доказателство срещу нея?

— Откъде всъщност знаеш толкова точно какво се е случило тук?

— Дан ми разказа. Като се върнах от Бодреви, теб те нямаше, а и Катрин също беше излязла от стаята. Случайно видях Дан да ходи из тресавището. Търсеше теб. Това трябва да му признаеш, Марго. Той те търсеше и искаше да те предпази от Катрин, въпреки че се страхуваше тя да не застреля и него. Не беше много лесно да го накарам да се върне с мен къщи. Използвах цялото си красноречие, за да го убедя, че ще имаме по-голям шанс да те намерим, ако пуснем Мълдун по следите ти. По пътя за Мъртън Манър той ми разказа подробностите. Единствените, които бяха в непосредствена опасност, бяхте Тили и ти, тъй като знаехте прекалено много.

— Тили?

— Да, също и Тили. Обещите все още бяха у нея. Знаех, че Катрин ще унищожи това доказателство.

Постепенно разбрах какво беше направил и защо, а думите му веднага потвърдиха предположението ми.

— И така, заповядах на Тили да ми даде обещите и да се затвори в стаята си, като не отваря вратата на никого. Това беше единственият начин да я предпазя от Катрин.

— Но как така изведнъж ти дойде точно при скалите? Откъде разбра как можеш да ме намериш?

— Всъщност Мълдун трябваше да ме доведе при теб, но той се отскубна. Вече съм ти казвал, че не мога да го удържам, когато той не желае това. Но с ужасния си вой той все пак ми подсказа къде мога да те намеря.

Гайлфорд ме целуна. Устните му топло и страстно докосваха моите и аз го прегърнах. Забравих всички неприятности.

След това говорихме до сутринта.

Когато Гайлфорд си тръгна, аз си легнах на дивана, защото не исках да преча на Кими. Обичах това дете и щях да се погрижа никога вече да не бъде само.

Преди да заспя, направих нещо като равносметка на живота си.

Вече знаех, че обичам Гайлфорд така съкровено и от цялото си сърце, както и той мен.

В критични ситуации се бях държала смело и не избягвах трудностите.

Сложих ред в живота си и никога нямаше да позволя да ми се бъркат.

През последните няколко часа бях взела много повече решения, отколкото през целия си досегашен живот, и всяко от тях ми даваше сила за следващото.

Знаех, че животът ми се беше променил. Сега се чувствах силна и с достатъчно опит, за да си изградя бъдеще според собствените си представи, а към това бъдеще принадлежаха също Гайлфорд и Кими.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.